

ผลพวงแห่งความท้าทาย: ผลพวงแห่งความมึนเมาลิฟอร์เนียน ของจอห์น ส్టైనเบิค

ถูกิง พันธุ์เกกิ่งอมร*

ผลพวงแห่ง[†] ความคับแค้น

THE GRAPES OF WRATH

น้ำใจดี
เข้าใจดี
รักดี
ไม่บ่น

อ่านดี
ใจดี
เรียนดี
ลงตัว
ชีวิตดี
อยู่ดี

จอห์น ส్టైนเบิค เป็นนักเขียนนวนิยายรางวัลโนเบลชาวอเมริกัน จากเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรಥ (The Grapes of Wrath) ซึ่งได้รับ จันทร์เพ็ญ แปลเป็นไทย และสำนักพิมพ์ทางตะวันตก จัดพิมพ์ เมื่อ พ.ศ. 2527 ในเชิงเรื่องว่า ผลพวงแห่งความคับแค้น

ประวัติและผลงานโดยสรุปของจอห์น ส్టైนเบิค

จอห์น เอิร์นสต์ ส్టైนเบิค (John Ernst Steinbeck) เกิดเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1902 ที่เมืองชาลิნส์ แมริแลนด์ ประเทศอเมริกา เป็นนักเขียนชาวอเมริกันซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีจากนวนิยายเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรಥ

*รองศาสตราจารย์ ประคำ ไบรแกรน วิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา

พิมพ์ในปี 1939 เป็นนวนิยายเรื่องหนึ่งในจำนวนนวนิยายเชิงธรรมชาตินิยมหลายเรื่อง ที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของคนสามัญหรือคนใช้แรงงานที่เข้าเยือนขึ้นในทศวรรษที่ 1930 ผลงานเหล่านี้จะมีโครงสร้างเชิงสัญลักษณ์ที่ทำให้ตัวละครต่างๆ ของเขามีคุณลักษณะเชิงสัญลักษณ์อย่างเห็นได้ชัด เช่น เดลล์ คัลฟ์ (Delley Calf) ในเรื่อง อิน ดูบี้ส์ แบ็ตเติล (In Dubious Battle - 1936) เป็นนวนิยายเกี่ยวกับการประท้วงของคนงานในไร่ ขณะที่นวนิยายขนาดสั้นเรื่อง ออฟ มายส์ แอนด์ เมน (Of Mice and Men) เป็นเรื่องโศกนาฏกรรมเกี่ยวกับความผูกพันที่เปลกและซับซ้อนของคนงานอพยพสองคน นวนิยายเรื่องต่อมาคือ เดอะ เกรฟฟ์ ออฟ แรท ไดร์บาร์งวัลพูลิตเซอร์และรางวัลแห่งชาติ เป็นนวนิยายเกี่ยวกับการอพยพของครอบครัวจากดินแดนที่แห้งแล้งฝุ่นตบของมลรัฐโอคลาโฮมา (Oklahoma Dust Bowl) ไปยังมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และต่อมาพากษาเกิดเป็นเครื่องมือการแสวงหาผลประโยชน์ของระบบเศรษฐกิจทางการเกษตรกรรมอย่างใหญ่โต นวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จในช่วงนี้คือ เดอะ เรด โพนี (The Red Pony - 1937)

สตีล์เบคเคยเรียนที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ระหว่างปี 1920 – 1926 แต่ไม่จบปริญญา เขายังทำงานด้านการใช้แรงงานไปด้วยในช่วงเยียนหนังสือ และด้วยประสบการณ์อันมากมายหลากหลายนี่เอง ที่ทำให้เขามีความสามารถพิเศษในการเขียนนวนิยายของเขากลับได้อย่างสมจริง เขายังชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่มอนเทอร์เรย์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

นวนิยายสามเรื่องแรกของสตีล์เบค คือ คัพ ออฟ โกลด์ (Cup of Gold - 1929) , เดอะ พาสเจอร์ ออฟ เอฟเว่น (The Pasture of

นรนท์ จันทร์พิม
ผู้แปลเรื่อง
“ผดุงแห่งความ
ดับเค้น” (*The
Grapes of Wrath*)
และเรื่องอื่นๆ

Heaven - 1932) และ ทู อัล ก็อด อันโนน (To a God Unknown - 1933) ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เขาเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางครั้งแรกจากนวนิยายเรื่อง ทอร์ติล่า แฟลต (Tortilla Flat) ในปี 1935 ซึ่งเป็นนวนิยายที่มีการเล่าเรื่องในลักษณะเมกชิกัน - อเมริกัน นวนิยายเรื่องต่อมาคือ อิน ดูบี้ส์ แบ็ตเติล (In Dubious Battle - 1936) เป็นนวนิยายเกี่ยวกับการประท้วงของคนงานในไร่ ขณะที่นวนิยายขนาดสั้นเรื่อง ออฟ มายส์ แอนด์ เมน (Of Mice and Men) เป็นเรื่องโศกนาฏกรรมเกี่ยวกับความผูกพันที่เปลกและซับซ้อนของคนงานอพยพสองคน นวนิยายเรื่องต่อมาคือ เดอะ เกรฟฟ์ ออฟ แรท ไดร์บาร์งวัลพูลิตเซอร์และรางวัลแห่งชาติ เป็นนวนิยายเกี่ยวกับการอพยพของครอบครัวจากดินแดนที่แห้งแล้งฝุ่นตบของมลรัฐโอคลาโฮมา (Oklahoma Dust Bowl) ไปยังมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และต่อมาพากษาเกิดเป็นเครื่องมือการแสวงหาผลประโยชน์ของระบบเศรษฐกิจทางการเกษตรกรรมอย่างใหญ่โต นวนิยายเรื่องอื่นๆ ที่ประสบความสำเร็จในช่วงนี้คือ เดอะ เรด โพนี (The Red Pony - 1937)

ในระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 2 สตีล์เบคเขียนงานประเททโภชนาخت เชื้อรัฐบาลไว้หลายเรื่อง เช่น เดอะ มูน อีส ดาวน์ (The Moon is Down - 1942) ซึ่งเกี่ยวกับการครอบครองนอร์เวย์ของนาซี ส่วนนวนิยายที่เขียนภายหลังสังคม เช่น แคนเนอร์ โรว์ (Cannery Row - 1945) , เดอะ เพิร์ล (The Pearl - 1947) , เดอะ เวียร์ด บัส (The Wayward Bus - 1947) ซึ่งเป็นงานที่เข้าได้สอดแทรกการวิจารณ์สังคมที่มีน้ำเสียงเรียบง่ายแต่深奥มณ

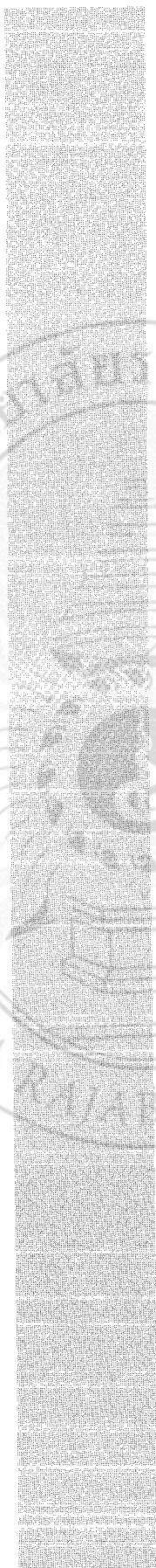
ผลงานในช่วงต่อมาของสตีล์เบค มีลักษณะเน้นความบันเทิงและavarcaสตร์ ที่ปรากวุญญ์ในผลงาน สามเรื่องที่เขายพยายามยืนยันถึงศักดิ์ศรีความเป็นนักเขียนนวนิยายคนสำคัญของเขาก็คือเรื่อง เบิร์นนิ่ง ไบรต์ (Burning Bright - 1950) , อีสต์ ออฟ อีเด็น (East of Eden - 1957) และ เดอะ วินเตอร์ ออฟ เอาเออร์ ดิสคอนเทนต์ (The Winter of Our Discontent - 1961) แต่ถ้าพิจารณาตามทัศนะการวิจารณ์ ยังไม่มี

นวนิยายเรื่องใดเทียบเท่าความสำเร็จก่อนหน้านี้ได้เลย นอกจากนี้สตีน์เบ็คยังเขียนบทภาคพยัณตร์เรื่อง เดอะ เพรล และ เดอะ เดต โพนี และมีผลงานสองเรื่องที่เขียนเป็นบทภาคพยัณตร์โดยตรง คือ ฟอร์กอตเทน วิลเลจ (Forgotten Village - 1941) และ วิวา ชาปاتา (Viva Zapata - 1952) (Merriam - Websters Encyclopedia of Literature 1995 : 1064 - 1065)

จอห์น สตีน์เบ็ค สิ้นชีวิตเมื่อปี 1968 อายุได้ 66 ปี

นวนิยายที่เป็นกระบวนการเสียงของผู้ประท้วงสังคม

เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท ของ จอห์น สตีน์เบ็ค เป็นนวนิยายประเภทโศกนาฏกรรม และเป็นแบบอย่างวรรณกรรมที่ เรียกว่า วรรณกรรมกรรมาธิพ หรือ วรรณกรรมประท้วงสังคม มีแก่นเรื่องกระเทาเปลือกของสังคม โดยปฏิเสธความหลุ่มหลวของยุคหน้าครรภ์ (The Age of Wonderful) ในทศวรรษ 1920 และเปิดเผยแพร่ให้เห็นความทุกข์ยากหายนะของเพื่อนมนุษย์ผู้บุรุษที่ พยายามดันรันต่อสู้เพื่อพิทักษ์ศักดิ์ศรีของตนเอง การดำเนินเรื่องในนวนิยายเรื่องนี้ แบ่งได้เป็นสี่ตอน คือ ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับความพิบัติล่มจมของ ตระกูลใจดี ที่ถูกพากนายนุ่น (ธนาครา) เข้ามายึดที่ดินในมลรัฐไอโอดี และการเตรียมตัวอพยพของสมาชิกในครอบครัว และญาติสนิทรวม 12 คน พร้อมด้วย จิม เคซี่ อดีตันก์เทคโนโลยี

ตอนที่ ๒ เป็นเรื่องราวการต่อสู้กับความทุกข์ยาก ระหว่างการเดินทางไปแคลิฟอร์เนีย ตอนที่ ๓ เป็นเรื่องประสบการณ์ชีวิตใหม่ของผู้อพยพในฐานะ พวกรอก็ีราชภูมิชั้นสองในค่ายอพยพและการทำงานในไร่ผลไม้ ส่วนตอนที่ ๔ เป็นเรื่องราวการทำงานในไร่ฝ้าย การนัดหยุดงาน และจบเรื่องด้วยภัยธรรมชาติทั้งพายุฝนและน้ำท่วม พร้อมกับการตายก่อนเกิดของหารกันอยู่กุขของโรส ในชากสุดท้าย ทอม ใจดี ลูกชายคนรองซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องได้ค้นพบสัจธรรมของชีวิต และขอแยกตัวออกจากครอบครัวเพื่อพลีกายพิทักษ์ความยุติธรรมของสังคม ตามแนวทางของ จิม เคซี่ ผู้ล่วงลับ

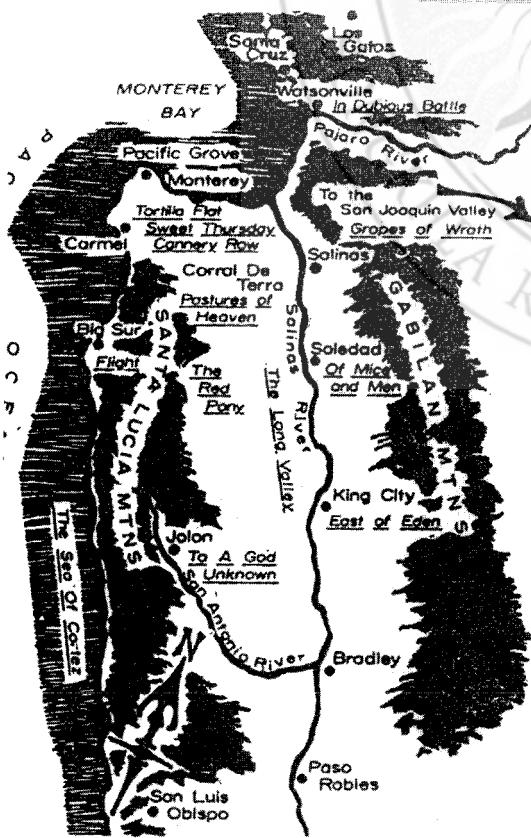
อย่างไรก็ตาม การเด็กสลายของครอบครัวใจดี มีส่วนสร้างแนวทางชีวิตใหม่แก่ผู้คนในสังคม เมื่อเรื่องจบลง ตระกูลใจดี ที่เหลือ在外กุณฑ์เพียงหากคน ได้ร่วมช่วยกับครอบครัวชาวอเมริกันอีกหลายแสนครัวเรือน ที่ถูกผลกระทบในภาวะเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและเรื่องธรรมชาติ จนกลายเป็นความสมมัพน์อันใกล้ชิด มีความแข็งแกร่งที่จะต่อสู้ชีวิตอย่างสมศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์เยี่ยงบรรพชน ซึ่งสร้างความประทับใจอย่างลึกซึ้งแก่ผู้อ่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อโรส ได้รีดน้ำนมตัวเองให้เป็นทานแก่ชาญชราผู้หิวโหยและใกล้ตาย การกระทำของโรสมีนัยถึง สายธาร ของชีวิต ที่ยังคงหลังไว้หล่อต่อไปอย่างไม่เหือดแห้ง และใน สายธาร แห่งนี้ทุกชีวิตไม่จำกัดเพศวัยและฐานะ ต่างมีสิทธิที่จะดีมีด้วยกัน ได้อย่างทัดเทียมกัน (อนันต์ชัย เดาแหพันธุ. 2526 : 32-34)

เนื้อหาในบทความต่อไปนี้เรียบเรียงจากบทความและบทวิจารณ์เกี่ยวกับจอห์น สตีน์เบ็คและนวนิยายเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท หรือ ผลพวงแห่งความคับแค้น ที่นักวิจารณ์และนักวิชาการเขียนขึ้น โดยเฉพาะบทความเชิงวิเคราะห์ของฟรีแมน แซมป์นีย์, ปีเตอร์ ลิสก้า, โรเบิร์ต คอน เดวิส และ สจ๊วต แอล. เบิร์นล์

ชาลีนัส และ มอนเทอเรย์ : หุบเขาและทุ่งรานแห่งชีวิต หุบเขาชาลีนัสทอดตัวขานไปกับชายฝั่งทะเล ห่างจากฝั่งราก 30 ไมล์และยาวราก 120 ไมล์ เป็นหนึ่งในหุบเข้าแคลิฟอร์เนียที่เล็กกว่าหุบเข้าอื่น ๆ ที่ทอดตัวลง

ไปประหารงเหือกเข้าต่างๆ ภูเขาที่ใกล้ชิดกันเหล่านี้ทำให้มีลักษณะที่สูงขึ้นและแห้งแล้ง มียอดเขาที่ก่อให้เกิดการเบรียบเที่ยบทางกาวยิ่วภาคมากมาย ในแต่ละปีช่วงเวลาส่วนมากภูเขานี้จะเป็นสีน้ำตาลและแห้ง จะเป็นสีเขียวแก่ในช่วงหน้าหนาวที่มีฝน แม่น้ำ ทางหลวงและทางรถไฟของบริษัท เช่าเทิร์น แพร์ฟิก เรลโตรดได้ไปตามแต่ละพื้นที่ของหุบเขา ตัวแม่น้ำของที่นี่ก็เหมือนกับแม่น้ำของแคลิฟอร์เนียคือเต็มไปด้วยทรัพยากริบอนแห้ง แต่เมื่อฝนตกหนักก็ทำให้น้ำท่วมได้เช่นกัน ในบริเวณพื้นที่ราบของหุบเขานี้เป็นทุ่งผักกาดหอม ผักคล้ายกะหล่ำปลี หญ้าชนิดหนึ่งในตระกูลถั่วใช้เป็นอาหารสัตว์ทันแล้ง น้ำตาลผัก บีดชนิดลงหัวคล้ายผักกาดใช้

แผนที่แสดง
สถานที่ที่จ่อหนึ่ง
สตีน์เบค ใช้
เป็นฉากใน
นวนิยายเรื่อง
ดังๆ

ทำน้ำตาล และพืชลับเพเหระอื่นๆ ที่ให้เข้าเป็นที่เลี้ยงสัตว์ ชาลีนัสนี้สตีน์เบคเกิดและเติบโตอยู่ลึกเข้าไปจากปากแม่น้ำม่อนเทอเรย์ฯ 10 ไมล์ เป็นจุดศูนย์กลางทางการค้าและที่จอดเรือของหุบเขานั้นเอง ซึ่งมีลักษณะเหมือนเป็นเมืองหลวงมากกว่าเป็นเมืองในหุบเขารộngๆ

หุบเขชาลีนัส ภูมิประเทศเป็นที่ราบ ขนาดด้วยภูเขารอบด้าน ตามเนินเขาส่วนใหญ่เป็นหุ่งหญ้าสีเหลืองมากกว่าสีเขียว มีร่องรอยภัยน้ำท่วมที่ลึกๆ ประมาณสุดลูกหูลูกตา โดยธรรมชาติแล้ว รัฐแคลิฟอร์เนียมีอุดมน้ำนัก ฝนตกไม่มาก ต้นไม้ใบหญ้าไม่ถึงกับเขียวชี๊ด บางแห่งยังมีสภาพกึ่งทะเลราย แต่บริเวณที่เป็นหุบเขา อากาศเย็นและมีน้ำพอกเป็นป่าใหญ่อย่างเช่น ป่าเดรดวู้ด (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. 2522 : 78)

ทุ่งเลี้ยงสัตว์แต่เดิมจะเพาะปลูกพืชผัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวงผักกาดหอมซึ่งใช้พื้นที่ถึง 50,000 เอเคอร์

อย่างไรก็ตาม การทำไร่ผักกาดหอมจัดเป็นอุตสาหกรรมใหญ่ของหุบเขา มีการบรรจุหิบห้อและขนลงเรือไปยังที่ต่างๆ ภายใต้การทำเนินงานของかれย์ เม็กวิลเลียมส์ในเรื่อง บริษัทแฟกตอรี่ อิน เดอะฟิลด์ ในปี 1936 พากคนงานบรรจุกระป๋องผักกาดขาวประท้วงขึ้นทำให้สูญเสียรายได้ไปถึงสองแสนห้าหมื่นดอลลาร์ ในขณะนั้นเสรีภาพของประชาชน รัฐบาลท้องถิ่นและกระบวนการยุติธรรมตามปกติมีอันต้องยุติชั่วคราวระหว่างการประท้วง ชาลีนัสอยู่ภายใต้การปกครองของคณะกรรมการบริหารที่ไม่ซึ่งมีสมความชรานา ผู้ปลูกหัวผักกาดหอมและผู้ขับส่งทางเรือเป็นผู้ดำเนินงาน พากต่อรวมท้องถิ่นที่มีนโยบายห้ามห้ากของทัพบกเป็นหัวหน้า และในช่วงที่การประท้วงมีความรุนแรง พากผู้ชายอายุระหว่าง 18 - 45 ปี ต้องถูกเกณฑ์เป็นทหาร ภาวะยุ่งยากที่ชาลีนัสใช้เวลาถึงหนึ่งเดือน ในที่สุดการประท้วงก็ยุติลงและสหภาพคนงานถูกกำจัด

มีเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับสถานที่เกิดขึ้น จุดหนึ่ง สตีน์เบค ที่ที่เข้าอาศัยอยู่ในช่วง 19 ปีแรก จากชาลีนัสราว 15 ไมล์จะผ่านไปยังที่อุบเขานาลูซูเชี่ยไปยังแหลมม่อนเทอเรย์ บริเวณแห่งความนีกผันนีบรรจุไว้ด้วยประเทศที่เหมือนกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือในโลกคลุกเคล้าด้วยความเป็นมนุษย์และความหรูหราอีก

มองเห็นเรียบง่าย มีความนึกบินและเสียงแบบหัวเมื่อันผู้ชาย ที่ท่าเรือเต็มไปด้วยหมู่เรือจับปลาชาร์ดีนด้วยอวนน้ำรุด ใกล้ไปทางชายฝั่งตะวันตกมีโรงงานปลาระป่อง ชาวประมงและคนงานในโรงงานเครื่องกระป่อง เป็นชาวอิตาเลียน โปรตุเกส ญี่ปุ่น มีชาวจีนบ้าง และพากไปปีชานอส ในนานาประเทศเรื่อง ทอร์ทิลลา เฟลดไกล์ ฯบริเวณนั้นเป็นที่ทำการประมงน้ำยี่ข่องกองทัพฟอร์ต ออร์ด และเป็นย่านธุรกิจท่องเที่ยวและอาหารได้ชื่อเต็มไปด้วยบาร์ สำหรับนักเดินทางท่องเที่ยวที่ต้องการลองอาหารที่ต้องลองดูกันสูง เป็นงานที่ไม่รายก็จะหื่นหรือถ้าไม่ได้กินแล้วคงถูกกล่าวหาว่าไม่ลอง ก็ต้องอดอย่าง นอกจากพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจดังกล่าวแล้ว มองเห็นเรียบง่าย มีสถานที่เกี่ยวกับทางประวัติศาสตร์ และตำนานของพากเสียงวังบันคืนคืนเก่า ๆ ของพากมีชั้นน้ำรี

ด้านตะวันตกของโรงงานเครื่องกระป่องเป็นเมืองแปซิฟิก โกรฟ ซึ่งเริ่มต้นมาจาก การตั้งแคมป์ เมืองทิดส์ต์ เสริมด้วยริมน้ำและเครื่องป้องกันอันตรายจากโคลกภายนอก ระหว่างเคอร์ฟิว ปัจจุบันเมืองนี้มีฐานะเป็นเมืองระดับกลางที่ได้รับความนับถือเมืองหนึ่ง ในขณะที่เคยเป็นเมืองที่เคร่งศึกษาธรรมมาตุ่น รวมทั้งการห้ามขายสุรา ทำให้ชีวิตต้อนรับคนดีของแปซิฟิก โกรฟ ถูก

จำกัดด้วยร้านขายนมปั่นที่ไม่สนุก และบางโอกาสพากที่นิยมก่อความไม่สงบฯ มองฯ ที่จะส่งเสียงเหมือนเด็กเสเพล

ข้ามสันเข้าที่เป็นป่าของแอลมเป็นบริเวณที่เรียกว่า “อูฐทะเล” (Camel by-the-sea) ซึ่งเริ่มต้นมาจากจินตนาการของพากศิลปินและนักเขียน คำเมลกล้ายเป็นศูนย์กลางของผู้คนหลากหลายวัฒนธรรม ทั้งเสียงร้องและเงินทองที่ล้นเหลือ ชายฝั่งที่ต่ำลงไปจากคามเมลเป็นสะเนื้อมเชิงพาอ่างว่างชื่อ บีก เชอร์ เคาน์ตี้ (Big Sur country) พื้นที่ส่วนใหญ่ของชายฝั่งระหว่างแปซิฟิก โกรฟ และคามเมลและพื้นที่ของป่าแม่น้ำนั้นเป็นส่วนหนึ่งของ เคล มอนต์ พร็อพเพอร์ตี้ส์ (Clay Mont Properties) ซึ่งเป็นสถานที่พักตากอากาศหน้าร้อนของคนชั้นสูง ผู้มีคุณสมบัติแห่งคามเมลฟอร์เนีย

แอลมอนเทอเรย์มีระดับความน่ารักแบบนักเขียนและศิลปินของใบศิเมียนให้ชุมนุมกันอยู่ (แคว้นใบศิเมียนเชกโกโลวาเกีย เป็นตำบลในเมืองใหญ่ที่พากจิตรากรและนักเขียนอยู่ร่วมกัน นักศิลปะที่ไม่ถือธรรมเนียมใดๆ นอกจากศิลปะ (เช่น นักศิลปะที่มีเงินก่อตั้งในคามเมล พากอื่นๆ ก็อยู่บนภูเขาตอนบนของมอนเทอเรย์ อยู่ในบีก เชอร์ เคาน์ตี้ หรือบีริเวน อื่นๆ ที่มีค่าเช่าถูกและมีลักษณะพักผ่อนแบบบ้านๆ อากาศที่ไม่หนาวจัดทำให้เลือกผ้าและที่อยู่อาศัยไม่ลื้นเปลี่ยนเท่าไรนัก การเปลี่ยนแปลงของประชากร บรรยายกาศของการตากอากาศและการขาดอุตสาหกรรมหนัก มีผลทำให้เกิดอาภารยวนตา ยวนใจและยอมรับชีวิตแบบใบศิเมียน รวมทั้งมีความสำคัญเชิงเศรษฐกิจที่ได้จากการท่องเที่ยว

องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม อีกอย่างหนึ่งที่ควรกล่าวถึงคือ บริเวณอ่าวหนานแน่นด้วยชีวิตชาน้ำ ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์แต่ก็ต้องดีบบัน อันมีอิทธิพลสำคัญต่อความคิดของสไตน์เบค

สิ่นท้องถิ่นและจิตวิญญาณแห่งสถานที่ในงานเขียน

จอห์น สไตน์เบคเดิมได้ในชาลีนัล และหลังจากเรียนที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดเป็นเวลาสี่ปี เขาก็อาศัยอยู่ในคามเมลและแปซิฟิก โกรฟ ระยะหนึ่ง เขาอยู่ในเรือตอกปลาແղვ่าเรือของเทอเรย์ บางทีอาจจะมากกว่ากันเขียนเรื่องมีกันคนใด ๆ นอกจากวิลเลียม โฟล์กเนอร์

ທີ່ງານເຂົ້າມີເຫຼືອແລ້ວມາຈາກ
ທ້ອງຄົນເປັນພິເສດ ກລ່າວໄດ້ວ່າສານ
ທີ່ທີ່ເຂົ້າມີຢູ່ເປັນດິນແດນທີ່ປະກອບດ້ວຍ
ລັກຊະນະສຸດໜ້າຂອງລັກທີ່ວັດຖຸນິຍມ
ອໍາຍ່າງຮູນແຮງຂອງໜ້າລິນສແລ້ວລັກທີ່
ໃບຢືນເນື່ອງແຫ່ມມອນເທິງເຮົ່າ
ບຣິເວັນທີ່ສອງແໜ່ງນີ້ມີຄວາມສຳຄັນ
ອໍາຍ່າງຫັດເຈັນຕ່ອງການເຂົ້າມີເຫຼືອ
ສ໌ໄຕນິບັດ ແຕ່ບຣິເວັນໜ້າລິນສມີຄວາມ
ສຳຄັນກ່ອນແລ້ວປາກງົບຫັດເຈັນທີ່ສຸດ

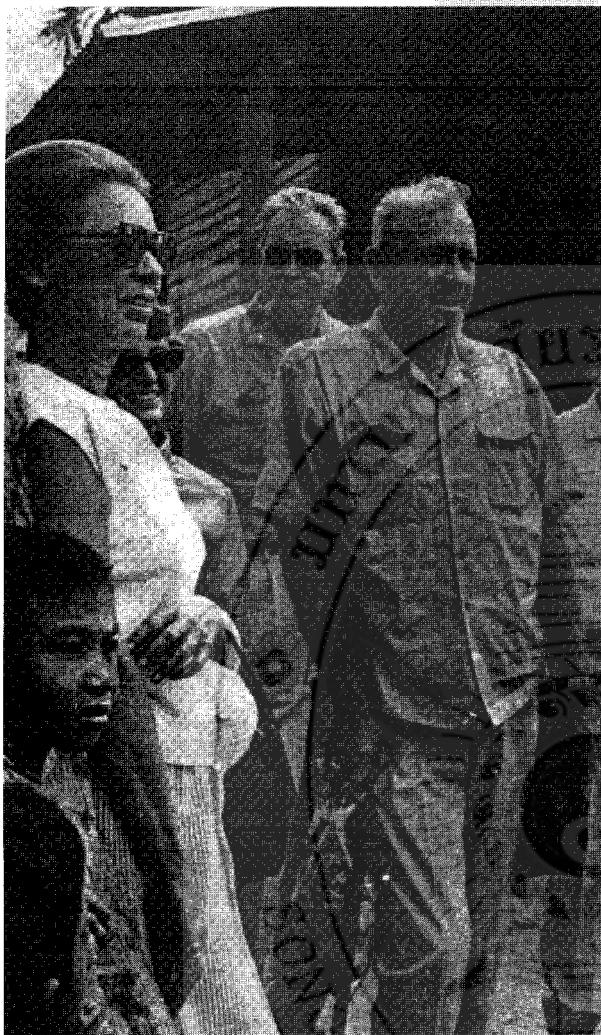
ອາການແບບຫຼຸບເຂົ້າມີເຫຼືອ
ເປັນແບບອໍາຍ່າຂອງການທຳການທຽບກະວ່າ
ຂອງແຄລິຟ່ອຣີນີ້ ປະເພີນສ່ວນ
ບຸກຄຸລສອດປະສານໄປກັບເຕັມສູງ
ທີ່ແຫຼັງແກ່ງ່ອງທ້ອງຄົນ ດັ່ງທີ່ຄາເຮົ່າ
ແມ່ກວິລເລີຍມີສື່ໃຫ້ເຫັນວ່າແບບ
ຫຼຸບເຂົ້າມີເຫຼືອນີ້ແສດງດີ່ງຄວາມ
ຄລ້າຍຄລື່ງຂອງຂົນບົນຍົມໃນຫິວິດ
ຮັນບັດແບບອ່ານີ້ໄປໆ ໄນວ່າຈະເປັນ
ບ້ານທີ່ເປັນໂຮງເຮັນບັນຍອດເຂົ້າ ບ້ານ
ທີ່ຢູ່ສຶບຍະກທັດຮັດຂອງຄົນເນື່ອງ ຕຽງ
ກັນໜ້າມຜລໄມ້ມາກາລ ສວນອຸ່ນ ທຸ່ງ
ເລື່ອງວ່າແລະຮລປະການ ຮີ້ໃຫ້ເຫັນ
ຄວາມເກີ່ວຂ້ອງໄກລ້ອື້ອົດກັບຫິວິດນຸ່ງໝູ່
ພວກບຣິ້ຫັດປະການປະໄຍ້ຫົ່ວ່າ ອາການ ຜູ້
ບຣາຈຸທີ່ບໍ່ແກ່ຈຳກັດກັບກົດໆ
ໂຮງການ ການເພະປຸກ ການເງິນແລະ
ກາງຕາດ ທຳໃຫ້ເກີດການຈ້າງການ
ແລະມີກິຈການຕ່າງໆ ໂດຍມີຄົນພວກ
ນີ້ເປັນຜູ້ດຳເນີນການເພື່ອຕ້ວເອງເປັນ
ຫຼັກ ເຊັ່ນເດືອກບຸກກົງໃຫຍ່ ແກ້ໄຂ
ເຈົ້າຂອງແລະການຈັດການທີ່ມັກຈະແຍກ
ອອກຈາກກັນ ການແສວງຫາພລ
ປະໄຍ້ຫົ່ວ່າຈຳກັດກັບກົດໆ
ສິກິດີເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນໃນອາຍຸຮ່ວມ
ຕະວັນຕົກ ຕັ້ງແຕ່ໃນຮະຍະແຮກໆ ໃນ
ປະເທດອັງກຸດ ຜູ້ປະກິດການເຫັນນີ້

ມັກໃຫ້ຫົວໝູ່ແປ່ງສິ່ງຈຳນາຈຂອງທ້ອງຄົນຫົວໝູ່ຈຳນາຈຮູ່ສູດທາມທີ່
ເຂົ້າມີເຫຼືອແລ້ວມາຈາກທີ່ຈະໄດ້ຫົວໝູ່ຈຳນາຈເດືອດຫັດ
ຂອງຕົນເອງ

ດ້ວຍຮະບບເຕັມສູງ ສັງຄົມແລະວັດນອຮ່ມທຳໄໝ້
ເກີດກິຈການຂອງຮູ່ທີ່ໄປລັກຊະນະ ຄວາມມັ້ງຄັ້ງແລະຄວາມ
ຫັດແຄລນທີ່ສຸດໜ້າ ການລະເລຍຄວາມສຳຄັນຂອງກຸລຸ່ມໜັ້ນໜ້າ
ກລາງ ລວມທີ່ກາງຄຽບບັນດາພາຍພະນັກງານປະຊາຊົນ ໂດຍ
ກຸລຸ່ມທະກະຕະການທີ່ໄມ້ຮັບຜິດຂອບ ໄດ້ກາລາຍເປັນສ່ວນ
ໜີ່ນີ້ຂອງວິທີ່ວິວິຕອເມັກິນ ຈຶ່ງມີຄວາມໄກລ້ອື່ອງຢ່າງໄກລ້ອື່ອ
ກັບຄຳທຳນາຍຂອງລັກທີ່ມາຮົກສົງເກີດກັບສັງຄົມຄົນມີມີ ພວກ
ກຽມກຽມກູບປຸລ່ອຍໃຫ້ໄວ້ທີ່ຢູ່ ໄນມີສິກີ້ເສີຍ ຖຸກປິດໂອກາສ
ຫົວໝູ່ຈຳນາຈໃໝ່ໃນກາວະອດອາຫານ ທ່າມກາລາງກຸລຸ່ມຜູ້ມີຈຳນາຈ
ເໜືອກວ່າທີ່ແຜ່ກະຈາຍດ້ວຍໜ່າຍໆໜ້າຫຼາດ ອີສຽກພາບຂອງ
ປະຊາຊົນໄມ້ເນື້ອກົດຕ່ອໄປ ເນື້ອງກູບຄົມສູງເຫັນໃຫ້ລັບດິນສູ່
ສັກພາດີມ ຮະບບທີ່ໜ້າມີມີຕ້າວັນ ໄນມີກຳຜອນປັນປັບ
ປັບຈຸບຸກຄຸລທີ່ຫວັດໄມ້ວ່າຜູ້ໃຫ້ມີສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອອະໄໄ
ໄດ້ມາກັນ ໄນມີສົກພາບ ເປັນຄຳຕອບຈາກລາງຄົນ ຈຶ່ງ
ໄນ່ປະຫລາດໃຈທີ່ປະກິດກົດຂອງສ໌ໄຕນິບັດຕ່ອສັກພາບ
ແວດລືມດັກລ່າວນີ້ ຈະຮະເບີດອອກມາໃນຮູ່ປັນລັກທີ່
ຄອມມີວິນິສົດໃນວິນິຍາຍເຮືອງ ອິນ ດູເປີຍສ ແບັດເຕີລ

ນັນຍາຍເຮືອງນັກລ່າວເຖິງຄອມມີວິນິສົດສອງຄົນ
ກ່ອກການປະທ່ວງໃນເມືອງປຸກແອປປັບ ຈຶ່ງຈິງໆ ແລ້ວເປັນ
ການຕ່ອສູ່ທີ່ນ່າສົງສ້າຍ ເຮືອງໜີ້ ພວກເຂົມໄດ້ຄັດຫວັງວ່າ
ຈະຫະການປະທ່ວງ ແມ່ຍາກຈະໃຫ້ເປັນເຫັນນັ້ນກົດານ ຈານ
ຂອງສ໌ໄຕນິບັດທີ່ໃຫ້ກັບປະທ່ວງທີ່ໜ່າຍໄດ້ປະສົບການນີ້
ໃນການທຳນາຍວ່າມີກົດໆ ແລ້ວເກີດຄວາມຮູ່ສູກເຖິງພລັງ
ຄວາມສຳຄັນແລະໄຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຕະຫຼາກຄົງຮ່ວມຫຼາດທີ່ໄມ້
ສາມາດປັບປຸງໄດ້ຂອງຕົດຫຼວງດ້ວຍກາຮາບເລືອດໃນການ
ປະກິດກົດ ບຽດເລື່ອໜ້າຫຼັມແລະເພຸນບາຍຕ່າງໆ ຖຸກນຳໄປໃໝ່
ໃນເກມທີ່ເລີ່ມໃນໜູ່ເພື່ອນໆ ອ່າຍ່າງຈຳນິຕຸນແຮງ (ຈຳນາຈ
ຂອງ ກົມມາຍແລະຄຳສັ່ງ ຖຸກເລີ່ມອູ້ໃນມືອງຂອງພວກເຂົາ
ສຸດສັກປຽກເທົ່າທີ່ຈະທຳໄດ້) ຄອມມີວິນິສົດຄົນໜີ້ປຸກຈ່າ
ຂະນະທີ່ການປະທ່ວງກຳລັງຈະເຮີມຕົ້ນ ທຳໃຫ້ການປະທ່ວງ
ແຕກກະຈັດກະຈາຍ ນັນຍາຍຈົບລົງດ້ວຍການໃຫ້ຫຼັມໄມ້ມີ
ໜ້າຂອງເຂົ້າມີສູ່ຈຳນາຈໃຫ້ຢືນບັນເວທີປາສັຍ ເພື່ອຫ່ວຍ
ສັບຍາຂອງເຂົ້າມີສູ່ຈຳນາຈໃຫ້ຢືນບັນເວທີປາສັຍ ເພື່ອຫ່ວຍ
ນັນຍາຍເຮືອງນີ້ເປັນການສຶກຂາກລຸ່ມທີ່ຂອງການປະກິດກົດ

เลือดที่ต้องใช้เวลาภารานาน

อย่างไรก็ตามในแง่ของตัว
ละคร สถาบันเบคสนใจสร้างคนที่
เป็นคอมมิวนิสต์ให้เป็นประชาชัณ
มากกว่าเป็นนามธรรมตามอุดมคติ
เพราเหตุใดพวากษาจึงต้องออกไป
สู้หน้ากับการใจดีและอาทิตย์
พยายามน้ำเมืองอัตตู รวมทั้งการถูก
ทรยศหักหลังและเกลียดซังจาก
ประชาชัณที่พวากษาพยายามจะรวม
กลุ่ม จึงเป็นคำรามที่มีคู่ตัดต่อ
เรื่องนี้ คำรามนี้ยังก้องอยู่ในเรื่อง
เดอะ ลอง วอลเลย์ (The Long

ขอทัน สถาบันเบค กับ ภารภาร เมื่อครั้ง มาเมืองไทย

Valley) สะท้อนก้องผ่านเครื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท เช่นที่สถาบันเบคให้คำตอบผ่านถ้อยคำของเครื่อง

“คุณคงไม่ได้ทำเพื่อความสนุกหรอกนะ
หรือไม่ได้ทำเพื่อต้องทำแต่เป็นเพื่อเป็นคุณ
คุณทำสิ่งที่คุณทำได้...สิ่งเดียวที่คุณต้องสนใจ
ก็คือเวลาที่จะก้าวไปข้างหน้า คุณอาจถอย
หลังเล็กน้อย แต่จะไม่ถอยหลังอย่างสิ้นเชิง คุณ
สามารถพิสูจน์ได้ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง”

นอกจากนี้ มีข้อเปรียบเทียบที่นำเสนอเจียวกับ
คำพูดที่ว่า “ทุกๆ คนจะมีสิ่งที่เขารัก” ซึ่งเป็นแก่น
เรื่องของนวนิยายเรื่อง ออฟ ไมค์ แอนด์ เมน เช่น
เดียวกับคำพูดของแพทที่ในเรื่อง อิน ดูเบิล แบปเตล

“ไม่มีอะไรเป็นการเริ่มต้นหรือการสิ้นสุด
ผมมีความรู้สึกว่ามนุษย์ถูกผูกมัดอยู่กับการ
ดินนรนถึงอดีตที่มีเดบอดและน่ากลัว ซึ่งเขามี
อาจล้มได้ ในขณะเดียวกันเขาก็ไม่สามารถ
มองเห็นและเข้าใจ มนุษย์จะต้องพบและ
กำจัดอุปสรรคหลากหลายทุกอย่าง ศัตรูทุก
หมู่เหล่า แต่ยกเว้นสิ่งเดียว เขาไม่สามารถเอา
ชนะตนเองได้ มนุษยชาติเกลียดตัวเขา
เอง...เขายังคงต่อสู้กับตัวเอง และจะเอาชนะได้ก
โดยการฆ่าคนอื่นทุกๆ คน” (Freeman
Champney, 1972 : 18-23)

สาระนิยาย : ข้อมูลและข้อเท็จจริงที่พร้อมพิสูจน์

นวนิยายเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท ไม่ได้รับ
การประเมินค่า ในฐานะเป็นเรื่องสมมุติเรื่องหนึ่ง แต่ใน
ฐานะเป็นเรื่องที่ประกอบด้วยสาระที่เป็นจริง และมีการ
ถูกถ่ายทอดในฐานะที่เป็นเอกสารวิชาการมากกว่าเป็น
นวนิยาย ดังที่ปรากฏเป็นบทความและหนังสือมากมาย
ซึ่งแสดงความคิดเห็นในเชิงนี้ ขณะที่เส้นแบ่งระหว่าง
เอกสารทางสังคมกับนวนิยายยังไม่ชัดเจน ซึ่งก่อให้เกิด
ผลงานถูกถ่ายทอดความไม่ชัดเจนอย่างนัก
เช่นหน่วยฯ คน เช่น เรื่อง แลนด์ ออฟ เดอะ ฟรี (Land
of the Free) และ อินดัสเตรียล วอลลีย์ (Industrial
Valley) ของ รูท แมกเคนนีย์ (Ruth Mackeney)

หลังจากนวนิยายเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท ตีพิมพ์ได้สองเดือน มีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ เกรฟส์ ออฟ แกลดเนส : แคลลิฟอร์เนียส์ รีเฟรชชิ่ง แอนด์ อินสไปริง อาน เชอร์ ทู จอนห์ สไตน์เบ็คส์ เกรฟส์ ออฟ แรท (Grapes of Gladness : California's Refreshing and Inspiring Answer to John Steinbeck's Grapes of Wrath) ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ไปเป็นสมาชิกของผู้ชายถิ่นครอบครัวหนึ่งที่เข้าไปในแคลลิฟอร์เนียด้วยความยากจน และพบว่าทุกๆ คนรวมทั้งธนาคารหรือนายทุนหรือเกษตรกรอ้าแขนต้อนรับเขา พากเขาได้รับที่ดินว่างเปล่า ได้ภูมิเงินและได้รับการยกย่องให้เป็นคนสำคัญ ผู้เขียนพยายามพิสูจน์ข้อเท็จจริงบางประการของสไตน์เบ็ค

หนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อ ความจริงเกี่ยวกับจอนห์ สไตน์เบ็คและผู้ชายถิ่น เล่าถึงประสบการณ์ของผู้เขียนเองที่เดินทางด้วยการปลดอมตัวเป็นนักท่องเที่ยว เพื่อดูว่าสภาพการณ์จริงๆ เป็นอย่างไร “ผู้ชายถิ่น” คนนี้พบว่าเขาสามารถหาเงินได้เฉลี่ยวันละสี่หรือห้า และพบว่าเกษตรกรเกือบทั้งหมดขอให้เข้าอยู่ร่วมด้วยในบ้านเกษตรกรตลอดปี บทความที่เป็นคำนำของหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนเรียก เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท ว่า “เป็นนวนิยายที่ธรรมชาตินิยมได้ต่อสู้กันอย่างหน้าเลือด” ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงคือเคลื่อนแห่งด้วยอุปทาน และก็ถูกขยายให้ใหญ่โตเกินไป ในขณะที่

สาธารณะเศรษฐกิจไม่สอดรับกับเหตุผลที่อ่อนด้อยและไม่สมจริง

การป้องกันความถูกต้องของหนังสือเล่มนี้มิได้ลดความรุนแรงลงบรรดาศาสตราจารย์ทางสังคมวิทยารู้สึกว่าและเจ้าน้ำที่ของรัฐต่างบันทึกว่าข้อมูลของสไตน์เบ็คถูกต้อง เช่น การตีว่าที่ทางรายการวิทยุชื่อหัวข้อว่า หวาน มีตัง และหนังสือได้รับการปริทศน์สู่สาธารณะ และประกาศสำคัญ ก่อนหน้าจะลงมือสร้างภาพยนตร์จากนวนิยายเรื่องนี้ ดาริล ซาลูค (Darryl Zanuck) ได้สั่งนักสืบส่วนตัวออกตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลต่างๆ ในนวนิยาย และได้พบสภาพการณ์จริงที่เลวร้ายกว่าที่สไตน์เบ็คพรรณนาไว้ในนวนิยายเสียอีก ผู้เขียนเองพร้อมด้วยซ่างภาพได้ไปเยี่ยมค่ายที่พักของผู้ชายถิ่นเป็นร้อยๆ แห่ง จดบันทึกและถ่ายภาพไว้ ซึ่งต่อมาได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในนิตยสาร ไลฟ์ (Life) เพื่อเป็นหลักฐานว่าภาพยนตร์มิได้ขยายเรื่องให้เกินจริงออกไป หนังสือเล่มนี้ในตัวของมันเองก็ทั้งถูกประการห้ามและได้ดังทั้งสองด้านคือด้านการเมืองและด้านหยาบล่อนโดย

จอนห์ สไตน์เบ็ค
กับภรรยา

เฉพาะปฏิกริยาจากผู้อ่านในบันทึกนิวยอร์ก สู่แคลิฟอร์เนียและสันติปาป้าสเปลเมนได้ตีพิมพ์ในเอกสาร Hearst Papers

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต่อต้านจำนวนไม่น้อยถูกยุบในโอลด์ไฮม์ซึ่งพวกลูกชายชาวพื้นเมืองมีความรู้สึกว่าตัวเองถูกกดจี้นานแค่ร้านหนังสือที่รัฐนิพบ์ว่าวนินิยายเรื่องนี้ขายดีเหลือเกิน ไม่แพ้ ก่อนวิทดีวันดี (Gone With the Wind) สมาชิกสภาคองเกรสของรัฐโอลด์ไฮม์ถึงกับตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ในสปา โดยกล่าวว่า “หัวใจ สมอง และบุคลิกของผู้เช่าที่ดินของโอลด์ไฮม์ ไม่มีเงื่อนไขกลุ่มนี้สามารถขึ้นหน้าและเทียบเท่าได..” เขารายกหนังสือเล่มนี้ว่า สืบสร้างสรรค์ของนรท.ที่ดำเนินการจากจิตใจที่บิดเบือนและไม่ตรงความจริง ในขณะที่สภาพของการค้าโอลด์ไฮม์พยายามจะให้ยุติการสร้างภาพยันตร์เรื่องนี้ให้ได้ จึงนับได้ว่าไม่มีนิยายอเมริกันเรื่องใด นับตั้งแต่เรื่อง อังเคิล ทอมส์ เคบิน (Uncle Tom's Cabin) จะได้รับปฏิกริยาจากบุคคลหลายระดับเช่นนี้

ขณะที่ปฏิกริยาอันโกลาหลต่อรายละเอียดที่เป็นจริงของนวนิยายเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท พุ่งเป้าไปที่ด้านสังคมวิทยาและจิตวิทยามากกว่าเน้นทางประวัติศาสตร์หรือการวิจารณ์วรรณกรรม ปฏิกริยาเชิงวิจารณ์ต่อปรัชญาสังคมในนวนิยายเรื่องนี้ จึงถูกหยิบยกมาเป็นขอบเขตของการ

ศึกษานวนิยาย

อย่างไรก็ตาม จอห์น สตีนเบค เจ้าของนวนิยายเรื่องนี้มีจดหมายถึง ลาฟแฟร์ เล็ตติวเบอร์ (L'Affaire Lettucebery) และบทความเป็นชุดที่เขียนถึง ชาน ฟรานซิสโก นิวส์ (San Francisco News) ในเดือนตุลาคม 1936 บทความเรื่องแรก เข้าจบด้วยคำเตือนว่า

“...แคลิฟอร์เนียได้ก่อสร้างมนุษย์ขึ้นทีละน้อยซึ่งสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ได้อย่างแน่นอน และถ้าปฏิบัติกับพวกราชอย่างมีใช่มนุษย์ ด้วยความโง่ที่เป็นลักษณะของอดีตแล้วจะ จะสามารถทำลายระบบปัจจุบันของเศรษฐกิจทางเกษตรอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น”

นอกจากนี้ สตีนเบคยังชี้ประเดิมที่คล้ายๆ กันในตอนท้ายของบทความซึ่ง เดอะ เนชั่น ว่า “เป็นความเรื่องที่จะหวังว่าคนงานอพยพย้ายถิ่นกลุ่มใหญ่ก็ความจำเป็นในการเก็บเกี่ยวพืชไร่ของแคลิฟอร์เนีย อาจได้รับสิทธิพิเศษมากกว่าจะไม่ต้องทนทุกข์ทรมาน เป็นตัวแบบเจอร์ และเจ็บใจ จนท้ายที่สุดต้องกลายเป็นผู้แก้แค้น ผู้อดอยางหิวโหยเป็นร้อยเป็นพันต่อหน้าต่อตาพวกราช”

ในบทความซึ่งที่ 3 ก็มีคำเตือนอื่นๆ ว่า “การกระทำ (การช่วยเหลือและการปราบปราม) อย่างต่อเนื่องนี้ จะทำให้สันติภาพของรัฐเป็นอันตราย” และในบทความชิ้นสุดท้ายในชุดนี้ สตีนเบคเสนอข้อแนะนำตามประการ ประการแรก กรรมกรผู้อพยพควรได้รับส่วนแบ่งเป็นที่ทำกินเล็กๆ ที่เข้าสามารถทำมาหากินได้ เมื่อไม่มีความต้องการแรงงานของผู้อพยพ ประการที่สอง คณะกรรมการแรงงานผู้อพยพต้องให้ความช่วยเหลือกรรมกรในด้านค่าจ้างที่เป็นธรรม และประการที่สาม ลักษณะแวดระวังข่มขู่ให้เกรงขามจะต้องถูกลงโทษ ข้อเสนอแนะหลายๆ ทางของสตีนเบคเพื่อแก้ไขปัญหาค่อนข้างเป็นเหตุผลที่หลักแหลมที่เดียว

ในขณะเดียวกัน เพรดเดอร์ ไอ. คาร์เพนเตอร์ (Frederick I. Carpenter) ตั้งข้อสังเกตว่าปรัชญาสังคมของสตีนเบค มีภารกิจจากสามทางด้วยกันกล่าวคือ

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่ เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท นำเอาใจให้หมอกันแท้จริงแห่งความคิดอเมริกัน มาสอดร้อยเข้าด้วยกัน เริ่มต้นด้วยการนำวิถีภูมานิยมที่เน้นความเข้าใจ ความเชื่อของอีเมอร์ลินในผู้คนสามัญ และความไว้วางใจ ตนเองของโปรดแสแตนต์ นำสิ่งเหล่านี้รวมกับลัทธิรักทุกคนของวิถีแม่นและประชาธิปไตยของมวลชน แล้วสอดประสานความคิดที่ลึกซึ้ง และเป็นกิจล้านนี้ เข้ากับปรัชญาที่เป็นจริงของลัทธิเน้นการปฏิบัติ (Pragmatism)

ยิ่งไปกว่านั้นกิจการนেคันอินฯ เช่น เชสเตอร์ อี. ไอยิงเกอร์ (Chester E. Eisinger) ตั้งข้อสังเกตต่อข้อสังเกตของคาร์เพนเตอร์ข้างต้นโดยเสนอว่า ต้องผนวกใจให้หมอกันที่สื่อของความคิดอเมริกันเข้าไปด้วย นั่นคือ ลัทธิเอกสารเรียนนิสชีม (Agrarianism) ของเจฟเฟอร์สัน เพราะว่าเขามีความคิดไปในพื้นฐานอันกว้างขวางของคนสามัญ สไตน์เบ็ค มีความใกล้ชิดลัทธิเจฟเฟอร์สัน

บ้านเกิดของ จอห์น สไตน์เบ็ค

(Jeffersonianism) มากกว่าลัทธิเอกสารเรียนนิสชีม ทางใต้ ซึ่งนิยมการปลูกผึ้งไม่เฉพาะเกี่ยวกับวิถีชีวิตทางการเกษตรเท่านั้น หากแต่ยังมุ่งไปที่คุณค่าทางวัฒนธรรมแบบยุโรปด้วย สไตน์เบ็คเกี่ยวพันกับ ประชาธิปไตยและมองว่า ลัทธิเอกสารเรียนนิสชีมเป็นวิถีชีวิตที่สามารถนำไปประนั้นถึงหลักศาสนาได้เป็นอย่างดี แน่นอนว่าเจฟเฟอร์สันก็ยึดถือแนวทางนี้

แผ่นดินของเรา : แก่นเรื่องในนวนิยายหลายเรื่องของสไตน์เบ็ค

สไตน์เบ็คเคยนำเสนอแนวคิดหรือแก่นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับแผ่นดินมาก่อนแล้วในเรื่อง ทู อะ ก็อต อันโนน และเรื่อง ออฟ 'ไมร์' แอนด์ เมน ในนวนิยายสองเรื่องนี้ความสัมพันธ์ ระหว่างมนุษย์กับแผ่นดินคือเป็นความ ลึกซึ้ง มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์และค่อนไปทางต้านอีกด้วย ในขณะที่คุณค่าที่ฝังแน่นใน เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท ที่ได้รับการอธิบายด้วยวงจรแห่งความเจริญเติบโต สามารถเห็นได้ในเชิงปฏิบัติและเชิงสังคมในภาษาของ เจฟเฟอร์สัน ภาพของมนุษย์ที่ถูกกัดกร่อนในนวนิยาย เป็นผลพวงจากการแยกตัวออกจากกันแต่เดินด้วยความยากจน และการแยกตัวออกจากกันดินของเกษตรกรก็ลายเป็นโครงร่างหลักของนวนิยาย พวกราชภูมิกัดกร่อนด้วยความทุกข์ยาก เจฟเฟอร์สันจะไม่มีความเข้าใจที่ยุ่งยากถึงสิ่งที่สไตน์เบ็คต้องการ จากบทความใน ชาวนฟราชนชิสโก นิวส์ ที่ว่าการสูญเสียแผ่นดินก็เท่ากับการสูญเสียเกียรติยศความส่งงานของชีวิต ที่เขามิได้尼ยามว่าเป็นเพียงความสำคัญของตนเอง แต่尼ยามว่าเป็นเครื่องประดับความรับผิดชอบของมนุษย์ ต่อชุมชน เราชาราจพิจารณาว่า จำกัดภาระทำลายเกียรติยศนี้ จัดเป็นความเสียใจที่สุดอย่างหนึ่งของชีวิตผู้อพยพ เพราะว่าเป็นการลดความรับผิดชอบ และยังทำให้พวกราชภูมิเป็นบุคคลที่เพื่อนมนุษย์ไม่คบหา ซึ่งจะประท้วงรัฐบาลของเขาระหว่างทางเดินหนีได้

ถึงแม้ว่า เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท จะนำใจให้หมอกันแห่งความคิดอเมริกันมาไว้ในที่เดียวกัน แต่ก็อาจพิจารณาในนวนิยายอเมริกันที่ยังใหม่เรื่องนี้ในแท่งที่ความสำเร็จของนวนิยายอยู่ที่ความสามารถในการหลอมรวม

ความคิดเหล่านี้ให้เป็นศิลปะอย่าง เป็นรูปธรรม เช่นที่ อเล็ก คอม พอร์ตให้ความเห็นว่า “การวิจารณ์ ความสำคัญในความคิดของผู้เขียน อยู่ที่ว่า ถ้าขอบข่ายของเรื่องไม่อาจ ครอบคลุมข้อมูลหรือวัตถุใดที่มีอยู่ และไม่ประดิษฐ์ต่อ ก็เป็นเรื่องเป็น ภาพ หรือไม่คำนึงถึงความเป็น จริงโดยตรง สิ่งเหล่านี้จะทำให้เรา ไม่สามารถเขียนในระดับนั้นได้ ซึ่ง ด้วยข้อมูลของธรรมชาติ เราเรียกว่า เป็น “วรรณคดีหลัก”

ความคิดและวัตถุดิบใน วนินิยารื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท เสนอให้เห็นถึงการเสนอสาร ของสไตน์เบ็ค เกี่ยวกับปัญหา โครงสร้างที่ยกที่สุดในวนินิยารื่องนี้ เพราะเทคนิคการเขียน เรื่องนี้ไม่เหมือนที่เคยใช้ในเรื่อง คัพ ออฟ โกลด์, ทู อะ ก็อด อันโนน, อิน ดูเบิลส์ บันตเติล และ ออฟ ไมร์ แอนด์ เมน ด้วยการ เปลี่ยนแปลงกระспектการกระทำและ การดำเนินเรื่องให้ขึ้นๆ ลงๆ และ ไม่แบ่งโครงสร้างเป็นบทเป็นตอน อย่างในเรื่อง เดอะ พาสเจอร์ ออฟ เอฟเว่น และ ทอร์ทิลล่า แฟลต แต่ จะพบลักษณะที่แตกต่างออกไปในเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท

เปรียบเทียบสไตน์เบ็ค กับตอลสโตย

อย่างไรก็ตาม เทคนิคwriting ของสไตน์เบ็คไม่เหมือนตอลสโตย ที่เขียน วอร์ แอนด์ พีส (War and Peace) เพราะวัตถุดิบของตอลสโตย ค่อนข้างหยาบ การพรรณญาณ

เบ็คขอฟ รอสตอฟและครอบครัวบล็อกคนสกีเป็นวัตถุดิบ ด้านหนึ่งและอีกด้านหนึ่ง เป็นวัตถุดิบเกี่ยวกับ สมครามนิปเปี้ยน วัตถุดิบทั้งสองด้านลูกน้ำหลอม รวมเข้าด้วยกันขณะดำเนินเรื่อง แต่ก็มีข้อมูลเกี่ยวกับ สมครามนิปเปี้ยนเหลืออยู่มากจนผู้เขียนต้องรวมเข้า ด้วยกัน โดยแยกเป็นปรัชญาสอดแทรกในบท วัตถุดิบ ของสไตน์เบ็คก็คุ้มครองลึกลับ กล่าวคือมีการผสมผสาน ของครอบครัวใจดีและในขณะเดียวกันก็มีความตกต่ำ อย่างใหญ่หลวงของครอบครัว และเช่นเดียวกับตอลสโตย สไตน์เบ็ค มีวัตถุดิบเหลือเพื่อที่จะแยกเขียนต่างหากเป็น ปรัชญาสอดแทรกไว้ในบท

ในการเปรียบเทียบเทคนิคการเขียนดังกล่าวเนี้ย เพอชี ลับบีโค (Percy Lubbock) ให้ความเห็นเกี่ยวกับ บทบาทด้านโครงสร้างที่เกิดจากวัตถุดิบสองส่วนของเรื่อง วอร์ แอนด์ พีส ว่ามีความสำคัญต่อการวิเคราะห์โครง สร้างใน เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้า พบว่าไม่มีแรงมุ่งใดที่วนินิยารื่องทั้งสองเรื่องนี้จะเป็นอัน หนึ่งอันเดียวกัน และปรากฏเป็นความประทับใจเดียวกัน ในขณะเดียวกันก็ไม่มีเรื่องใดเป็นรองอีกเรื่องหนึ่ง แต่ก็ ไม่มีอะไรเหนือกว่ากัน ในสิ่งที่ทั้งสองเรื่องเกี่ยวข้องกัน ขณะที่ทั้งสองเรื่องถูกวางไว้ด้วยกัน เพื่อเสนอภาพ ความแตกต่างกัน แต่ก็ไม่มีผลอะไรจากการเปรียบเทียบ กัน เพียงแต่เปลี่ยนจากเวลาหนึ่งไปยังอีกเวลาหนึ่ง ไม่มี หลักการอะไรที่ชัดเจน และก็ไม่มีคำเตือนลักษณะว่า เรื่องหนึ่งจะตกอันดับและอีกเรื่องหนึ่งจะเข้าแทนที่”

ข้อวิจารณ์ข้างต้นของลับบีโค ได้ให้คำนิยามถึง ด้านสูนหรือภาพโดยเฉพาะวนินิยารื่องวอร์ แอนด์ พีส เท่านั้น แต่ยังสามารถใช้กับส่วนอื่น ๆ ของเรื่องสมมติ ซึ่งมีลักษณะการเขียนอย่างเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท เป็นตัวอย่าง

ในวนินิยารื่องนี้ ถ้าบันจันวนบทพวรรณนาใน ตอนเปิดเรื่องเกี่ยวกับความแห้งแล้ง และบทรองสุดท้าย เกี่ยวกับฝน ซึ่งจัดเป็นการพวรรณนาโดยตรง จนอาจ ยอมรับได้ว่าเป็น วนินิยารื่องน้ำ ได้อย่างชัดเจน (เป็นคำพท์ของลับบีโคที่ใช้ด้วยมุมมองวัตถุวิสัย) ซึ่ง การพวรรณนาดังกล่าวมีถึง 16 ตอน รวมแล้วมีความยาว ถึง 100 หน้า เกือบยกถึงหนึ่งในหกของเรื่อง ในบทต่างๆ

เหล่านี้ยังไม่มีตัวตนของตระกูลใจดี ตระกูลวิลสันหรือตระกูลเวนไรร์ท์แต่อย่างใด

แต่เนื้อหาในตอนต่อไป เหล่านี้มีหน้าที่หลักสองประการ คือ ประการแรกทำหน้าที่เสนอภูมิหลังทางสังคมด้วยการขยายรูปแบบการกระทำการของครอบครัวใจดี โดยใช้ความยาวถึง 13 บทจากทั้งหมด 16 บท เช่น บทที่ 1 พรรรณนาถึงสภาพผนแส้งด้วยภาพทัศน์อย่างกว้างขวางที่ผลักดันบังคับให้ตระกูลใจดีต้องลงทะเบียนแผ่นดิน ในบทที่ 5 เกือบพันบทเป็นการพรรנןถึงนายทุนและเกษตรกร และเสนอตัวอย่างเดิมๆ ของข้อขัดแย้งที่ตระกูลใจดีได้รับ

ส่วนเนื้อหาจำนวนสามบทที่แทรกเข้าไป คือ บทที่ 19, 21, และ 25 มีหน้าที่ขยายความข้อมูลทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการพัฒนาความเป็นเจ้าของที่ดินในแคลิฟอร์เนีย การพัฒนาแรงงานของผู้อพยพ และแม่muปัญญาทางเศรษฐกิจของสังคมที่ล้าหลัง เนื้อหาสามบทที่เป็นข้อมูลนี้มีความยาวเพียง 19 หน้า จากนั้นขยายตัวลงมาอีก 600 หน้า ข้อมูลเหล่านี้อยู่ระหว่าง 600 หน้า เนื้อหาสามบทที่เป็นข้อมูลนี้มีความยาวเพียง 19 หน้าที่ต้องการนำเสนอเกี่ยวกับเนื้อหาเชิงปรัชญาหรือสังคม ที่สอดแทรกเนื้อหาในแต่ละสถานการณ์ ย่อหน้าเหล่านี้ ส่วนใหญ่จะพบในบทที่ 9, 11, 14 และ 19

ผู้และเต่า : สัญลักษณ์สำคัญในนวนิยาย

อย่างไรก็ตาม รายละเอียด

ของเรื่องที่ผูกประสานกันแนบแน่นกล้ายเป็นแก่นเรื่อง หรือสัญลักษณ์สำคัญ ผู้ที่มีการกล่าวถึง 27 ครั้งในบทที่ 1 จำนวนสามหน้า มีความสำคัญมากใช่เพียงต่อแผ่นดินด้วยตัวของมันเองเท่านั้น แต่ยังมีความสำคัญต่อสถานการณ์พื้นฐานของการดำเนินเรื่องในนวนิยายอีกด้วย กกล่าวได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเคลื่อนไหวบนพื้นดินไม่ว่าจากเมืองถึงรถได้ ล้วนแต่ทำให้จำนวนผู้ได้สัดส่วนตีเสื่น เมื่อทอมกลับบ้านหลังจากเข้าคุกสี่ปี เขากลางจากถังไก่ก้าวออกไปยืนที่ทางหลวง และทำสัญลักษณ์ด้วยการถอดรองเท้าใหม่ที่ได้จากคุกออก แล้วทำงานด้วยเท้าเปล่าอย่างระมัดระวังท่ามกลางผงฟุ่น เข้าพลิกพื้นพื้นดินเกิดเป็นเมฆหมอกแห่งผู้เรียกพื้นดินเบื้องหลังเขา

นอกจากผู้และสัญลักษณ์ที่สำคัญของนวนิยายเรื่องนี้ คือ เต่า สัญลักษณ์นี้มีปรากฏชัดเจนโดยแทรกไว้ในบทที่ 3 และในขณะที่บทนี้เป็นบทพรรนานาที่สมจริงชั้นเอก เต่าก็กลายเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายหรือเป็นลางไปในเชิงเปรียบเทียบด้วย จิม เคธี่ พูดว่า “ไม่ได้ครากหังเต่าเอาไว้ได้ พากมันทำงานและทำงานและในที่สุดวันหนึ่งพากมันก็ออกไปและจากไป...!” (หน้า 28) จะเห็นได้ว่าชีวิตที่ทรุดบีบบังคับเต่า ก็เท่ากับบีบบังคับตระกูลใจดีไปด้วย โดยเดินทางไปในทิศทางเดียวกัน คือ ไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ขณะที่เต่าเก็บเมล็ดพืชไว้ในกระดอง และหยุดลงบนผั่งตรงกันข้ามถนน ตระกูลใจดีก็เก็บเกี่ยวชีวิตและนำข้ามแผ่นดินไปยังแคลิฟอร์เนีย

ขณะที่เจ้าเต่าสามารถอุดชีวิตจากล้อรถบรรทุกบนถนนและขึ้นมาดูคงที่ว่างเข้าไปในกระดอง ตระกูลใจดีสามารถพันฝ่ากายอันตรายในการเดินทางจนตลอดรอดฝั่ง

สัญลักษณ์ดังกล่าว象征着ความภรรภะและมีการอธิบายมากขึ้นเมื่อมีการบรรยายถึงเจ้าเต่าโดยเฉพาะ ในเหตุการณ์เกี่ยวกับเจ้ามดแดงมีการกล่าวถึงอีกในอีก 270 หน้าต่อมา เมื่อมดแดงตัวอื่นวิ่งที่คอของแกรมพาและเชือไข้มือเล็กๆ ของเชื้อจับมันได้มา จอดจับมันขึ้นในบทที่ 3 มีภาพของเต่าลากกระดองสูงรูปโฉมข้ามทุ่งหญ้า และในบทที่ 1 ทอมเห็น หลังรูปโฉมสูงของเต่าบกตัวหนึ่ง เข้าจับเต่าตัวนั้นไปด้วยและเมื่อเขามั่นใจว่าครอบครัวของเขากำลังทึ่งดินแดนเมื่อนั้นที่เข้าไปล่ออยเต่าซึ่งท่อง

JOHN STEINBECK SWEET THURSDAY

JOHN STEINBECK THE PEARL

JOHN STEINBECK THE LONG VALLEY

เที่ยงไปในทิศตะวันตกเฉียงใต้ เช่น ที่มั่นมาต่อนแรกเป็นทิศทางที่กล่าว ข้ามอีกสองประไบค์ข้างหน้า สิ่ง แรกที่ห้อมทำหลังจากปล่อยเตาเก็คือ ใส่รองเท้าที่เข้าดอออกเมื่อเดิน ข้ามทางหลวงมา ดังนั้นจึงไม่ใช่ เฉพาะตัวเต่าเท่านั้นที่เป็นสัญลักษณ์ แต่ยังรวมถึงความเกี่ยวข้องของ ห้อมที่มีต่อเต่าด้วย เป็นสัญลักษณ์ เหมือนการปรากฏตัวของเล่นนี้ พร้อมกับหนูตายในกระเบื้องเขา ในเรื่อง ออฟ ไมร์ส แอนด์ เมน

โครงสร้างและเนื้อหา : อิทธิพล ของคัมภีร์ใบเบิล และองุ่น สัญลักษณ์แห่งพระเจ้า

นวนิยายเรื่อง เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท แบ่งเป็น 30 บทติดต่อ กัน แม้จะอ่านเพียงคร่าวๆ ก็อาจ กล่าวได้ว่านวนิยายเรื่องนี้มีสาม ภาคใหญ่ๆ คือ ภาคที่เกี่ยวกับ ความแห้งแล้ง เกี่ยวกับการเดินทาง

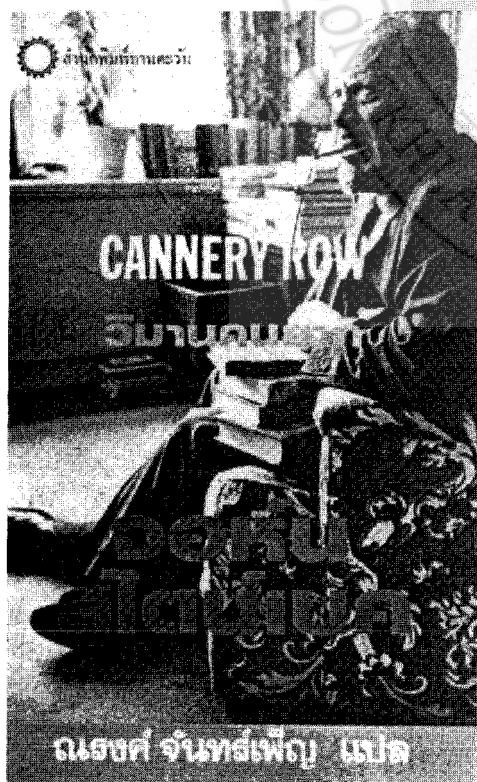
และเกี่ยวกับแคลลิฟอร์เนีย เนื้อหาภาคที่ 1 จบในบทที่ 10 ซึ่งแยกจากภาคที่ 2 การเดินทางด้วยเนื้อความสองตอน บทที่ 1 ของภาคต่างๆ เหล่านี้ เสนอภาพของดินแดนที่ เป็นทะเลทราย “บ้านช่องถูกทิ้งให้อ้างว้างอยู่บนพื้น ดินและพื้นดินเองก็อ้างว้างเพราะสิ่งเหล่านี้” ภาคที่ 2 กล่าวถึงทางหลวงที่ 66 และตามด้วยบทที่ 13 ซึ่งเริ่ม กล่าวถึงการเดินทางของตระกูลโจด “ขบวนเดินทางมุ่ง ตรงไปที่ทางหลวง แล้วหันไปทางทิศตะวันตกด้วย อารทิตย์มิดลง” ส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวพากพากภูมิศาสตร์ของ ดินแดนแคลลิฟอร์เนีย การข้ามทะเลทรายไปยังเบเกอร์สฟีลด์

เนื้อหาส่วนที่ 2 จบในบทที่ 18 “และรถไถแล่น ลงจากภูเขาไปยังหุบเขาที่กว้างใหญ่” และในภาคต่อไป เป็นการเริ่มต้นเรื่องของแคลลิฟอร์เนีย ด้วยการแนะนำผู้ อ่านให้รู้จักสภาพแรงงานของรัฐนั้น สตีน์เบ็คได้แบ่ง เรื่องราวออกเป็นสามภาคในใจ เมื่อเดือนกันยายน 1936 เมื่อเข้าบอกริชเชฟ เยนรี แจ็กสันว่า เขายังคงเขียน “ภาค แรกของนวนิยายที่มีความพยายามเกี่ยวข้องกับสามภาค”

อย่างไรก็ได้ เป็นสิ่งที่นำสังเกตว่า สตีน์เบ็คเขียน นวนิยายเรื่องนี้ด้วยท่วงท่านของร้อยแก้ว โครงสร้าง ของท่วงท่านของลักษณะนี้มีต้นเค้ามาจากคัมภีร์ใบเบิล คัมภีร์เก่า เนื้อหาสามภาคของนวนิยาย ตรงกับเนื้อหา

ของการกดขี่ในอียิปต์ การอพยพของชาวเยวอออกจากอียิปต์ (The Exodus) และการพกแรมในแผ่นดินแคนาน (Canaan) ซึ่งทั้งสองเรื่องเป็นการมองภาพจากภูมิภาคเป็นครั้งแรก ความเหมือนกันของสองเรื่องนี้มีเชื่อมโยงที่รายละเอียด แต่อาจเบริ่ยบเทียบเนื้อหาหลักๆ ได้แก่ แหล่งความชั่ว ráy คือโรคระบาดและความอดอยากร ชาวอียิปต์หรือพวกรานาค่า(นายทุน) การอพยพของชาวเยวอคือการเดินทางของตระกูลใจดี และชาวผู้ที่เดินทางด้วยความกตัญญูกติคือชาวแคลิฟอร์เนีย

โครงสร้างการเขียนแบบคัมภีร์ใบเบิลของวนนิยายมีลักษณะต่อเนื่องกัน โดยมีการกระทำเชิงสัญลักษณ์โดยสนับสนุนสัญลักษณ์นิยมที่แพร่หลายที่สุดในที่นี่ก็คืออุ่นอย่างน้อยซึ่อนวนนิยายได้จากเรื่อง

The Battle Hymn of the Republic (檄กระทิบเห้าออกไปจากกระห่อม ซึ่งเก็บอยู่แห่งความโกรธแค้นเอาไว้) เป็นการอ้างถึงคัมภีร์เล่มสุดท้ายของคัมภีร์ใหม่ที่มีใจความว่า “และนางฟ้าคนเดียวของชาลส์ พื้นโลกและเก็บเกี่ยวอุ่นของโลก แล้วไนท์เป็นเครื่องหีบลูกอุ่นที่ยิ่งใหญ่แห่งความโกรธของพระเจ้า” คล้ายคลึงกับข้อความอื่นๆ ที่ว่า “อุ่นของพวกรเข้าเป็นอุ่นของความชุมชน กลุ่มของพวกรเขามีความทุกข์ยากแสนสาหัส อุ่นของพวกรเข้าเป็นยาพิษของงูพิษ” และอีกข้อความหนึ่งที่ว่า “บรรดาพ่อคิน อุ่นเปรี้ยวเข้าไป พื้นของพวกรูกษาของพวกรเขายে ขบกัน” บางครั้งความหมายของสัญลักษณ์นี้ได้กล่าวถึงในบทแทรกของวนนิยายคือ “ในดวงวิญญาณของผู้คน อุ่นแห่งความโกรธแค้นถูกใส่ลงไปและหนักอึ้งหนักอึ้งสำหรับกระห่อมนั้น”

นอกจากนี้ สตีน์เบค ใช้อุ่นเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ เช่นที่ใช้และให้ชื่อนำอุ่นชื่อใหญ่ชื่อหนึ่งกลับมาจากไปเพื่อครั้งแรก การไปยังดินแดนที่มั่งคั่งแห่งแคนานก็จัดเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ได้เช่นกัน ความหมายของอุ่นในที่นี่ แกรมพาจิด เป็นผู้กล่าวพาพิงถึงว่า “ฉันได้ซื้ออุ่นให้จากพุ่มไม้ ฉันจะเดินนำอุ่นลงบนหน้า แล้วปล่อยให้หล่นไปจากแก้มฉัน” ถึงแม่ว่าแกรมพาจะพยายามก่อตระกูลใจดีเดินทางลึกลับฟอร์เนย์ตั้งนาน เขายังเป็นสัญลักษณ์โดยเสนอผ่านชายชาวฝูมิประเทศสังค์จะอกนาม ในโรงนาซึ่งได้รับการช่วยเหลือให้พ้นจากความอดอยากร จากอกของโรชา ชาร์น แฮร์รี สโลชัวร์ (Harry Slochower) ตีความจากนี้ได้ว่า

“ชาติใหม่ของแกรมพากล่าวขึ้นกับแนวคิดเรื่องผู้ด้วยแกรมพาถูกมองว่าเป็นอุ่น แห่งแคลิฟอร์เนียลงบนหน้า ชายในโรงนา ก็มีพฤติกรรมเหมือนเด็กในขณะเดิมของโรชา ชาร์น และการที่อยู่กลับกลายเป็นรศชม ซึ่งให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ‘มน雷鬼’ ของแม่จะงาม”

รูปว่างของโรชา ชาร์นเหมือน ต้นปาล์ม และอกของเคอเนเมื่อนชื่ออุ่น การให้ชีวิตใหม่แก่ชายชาวของ

*This is
Steinbeck
Country*

โรชา ชาร์น มีอ้างอิงถึงในการตีความของลัทธิอโศกต่อว่า “ฉัน(พระเยซุคริสต์)คือกุหลาบของชาวอนและดอกลิลีของหูบเชา” และมีอ้างอีกว่า “รีบไป กินเสีย นี คือร่างกายของฉัน” สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับคัมภีร์ใบเบิลที่สำคัญอีนๆ ก็คือจิม เคธ์หรือเจช์ส ไครสต์ ซึ่งจะอภิป্রายในตอนต่อไป

ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ประการหลังของอุ่นและแผ่นดินของแคนานที่ มา ใจ กล่าวอ้าง บอยๆ ว่า “เขาคือประชาชน” เชื่อ มิได้อ่านเรื่องของคาร์ล แซนเบิร์ก แต่อ่านคัมภีร์ใบเบิล เช่นที่แซร์บอกรอม เมื่อเข้าหาคำโคลงที่เหมาะสมในการฝังศพแกรมพา “จกลับคืนสู่เพลงสวัสดิ์” และมีถ้อยคำปรากวินเพลงสวัสดิ์ว่า “เพราะว่าเชา เป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนในทุ่งหญ้าของเชา และเป็นแกะในมือของเชา” “พวากเชา

เป็นประชาชนที่เก็บชีวิตในโคลาโยม่า (อียิปต์) และนำมาสู่แคลิฟอร์เนีย(แคนาน)เช่นเดียวกันแต่เก็บเมล็ดพืชและมดเก็บไข่ของมนต์ที่ปรากวิน “ผู้นำของประชาชน”

การเปรียบเทียบกับการอพยพของชาวเยวี่มีปรากวินแบบกลับจับเรื่อง ลุงจอนน์จัดลูกที่ตายแต่ยังไม่คลอดของโรสแห่งชารอนหรือโรชา ชาร์น ลงในกระซุ แอปเปิลเก่าๆ เมื่อตนไม่เสสในตะกร้า แล้วปล่อยกระซุลงในกระแสน้ำท่ามกลางดันไม้จำพวกสนุ่นหรือตะไคร้บกและลอนน้ำไปยังที่ตั้งเมือง และพูดว่า “ลงไปและบอกพวากเชา” (Peter Lisca. 1972 : 78-95)

นอกจากนี้บทบาทของโรชา ชาร์น มีนักวิจารณ์กล่าวถึงในเชิงทางเพศที่ปรากวินวนนิยายเรื่องนี้คือ ฉาสุดท้ายในวนนิยายที่โรสแห่งชารอนหันร่างอ่อนเยาว์ของเธอตรงไปยังแคร์ของชายชรา เพื่อช่วยเหลือมนุษยชาติ ด้วยกิริยาท่าทางลักษณะนี้ เชือได้แสดงออกถึงจิตวิญญาณตามธรรมชาติและความเป็นเพศคิดไปในขณะเดียวกัน ยอดหน้าต่อไปนี้ชี้อยู่ในตอนท้ายของวนนิยาย แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่นักหนึ่งขอรวมชาติ

เพียงหนึ่งนาที โรสแห่งชารอนทุ่นลงนิ่งในโรงนาที่มีเสียงหวือๆ ของลม จากนั้นเชือลูกขึ้นแล้วขับข้าว ข้าว ไปมุ่งโรงนาและหยุดมองที่ใบหน้าชูบพอม จ้องที่ดวงตาที่ว่างเปล่าและตื่นตระหนก จากนั้นเชือค่อยๆ นอนลงข้างชายชรา ซึ่งสั่นศีรษะไปมาช้าๆ จากข้างหนึ่งไปยังอีกข้างหนึ่ง โรสแห่งชารอนเลิกห้ามขันสัตว์ออกข้างหนึ่งแล้วปิดหน้าอกเปล่าปลื้มของเชือออก เชือบอกว่า “ลุง ตีมชา” เชือดึงศีรษะที่ดินรอบอยู่ให้เข้ามาใกล้ๆ “นีไง” เชือบอก “นีไง” มือจับอยู่ที่ด้านหลังศีรษะของแก นิ้วของเชือขับอยู่ย่างนุ่มนวลบนผิวของชายชรา เชือมองข้ามขึ้นไปในโรงนาแม้มิมีปากและยิ้มอย่างลึกลับ

กล่าวได้ว่าถึงของโรสแห่งชารอนก็คือถึงของไมนาลิชา เป็นการแสดงจากโรมานติก ซึ่งมีลักษณะเหมือนกับความเชื่อในนิยาย เกี่ยวกับความกล้าหาญหรือการผจญภัยในถิ่นชาลีนัสที่สไตน์เบ็คเสนอในวนนิยายของเขามากมาย แต่ไม่ว่าสถาบันย่างธนาคารหรือสหภาพแคลิฟอร์เนียอาจไม่เที่ยงแท้ ความประณานของมนุษย์และคุปสรคือความหมายก็มี

อาจสิ้นสุดในโลกนี้ได้

จากสุดท้ายนี้เป็นภาพอยู่ถึงความเชื่อของผู้เขียนที่มีต่อความรู้สึกที่ชวนผ่าน ซึ่งแยกออกจากความเปลี่ยนแปลงทางครอบครัวและสังคม รวมทั้งองค์การการเมืองทั้งหมด กิจกรรมของมนุษย์ทั้งปวง การจะระไนเหตุผลทางประวัติศาสตร์ อาจได้หรือไม่ได้รับการดำเนินการ ทบทวนอาจจะเปลี่ยนหรือไม่เปลี่ยนให้มีคุณภาพต่อชีวิตกรรมกร แต่ความมีชีวิตอย่างลึกซึ้งของโรส แห่งชารอนยังคงไม่มีใครทำลายลงได้ (Robert Con Davis. 1982 : 10)

เต่าและตะกูลใจดส์ : บทวิเคราะห์ว่าด้วยความเหมือนและความต่าง

นอกจากบทความของปีเตอร์ ลิสกาที่กล่าวถึงบทบาทของเต่าโดยเปรียบเทียบกับตะกูลใจดังกล่าวแล้ว ยังมีบทความอื่นๆ ที่กล่าวถึงประเด็นนี้ เช่น กัน เช่นบทความของ สจ๊วต แอล. เบิร์นส์ ดังต่อไปนี้

นักวิจารณ์โดยทั่วไปยอมรับว่า การเปรียบเทียบถึงเต่าในบทที่ 3 ของ “เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท” เป็นเค้าโครงและคล้ายคลึงกับการพจนายของตะกูลใจดส์ พวกเขายอมรับโดยไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ ว่าจากสรุปของนวนิยายแสดงถึงแก่นเรื่องของสตีน์เบ็คดังที่มา โจ กล่าวว่า “ประชาชน...อยู่ต่อไป” แต่ก็มีการยกเดียงเกี่ยวกับสาระสำคัญของบทสรุปของนวนิยายว่าเป็นเพียงการแสดงนาฏกรรม ถ้อยคำที่แหลมคม ความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ถ้อยคำธรรมชาติ หรือเป็นคำลามกหยาดไลน์ แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับความหมายทั้งหมด เบิร์นส์เชื่อว่านักวิจารณ์ได้ประเมินความตั้งใจของสตีน์เบ็คทั้งสองด้านนิทานเปรียบเทียบเรื่องเต่าเป็นสิ่งตรงกันข้ามกันมาก ก้าว่าจะเป็นสิ่งที่คล้ายคลึงกันกับเรื่องศรีษะของตะกูลใจด และแม้ในขณะที่ฉากสุดท้ายแสดงภาพของโรชา ชาร์นที่พยายามช่วยชรา ทำให้นวนิยายจบลงอย่างสมเหตุสมผลก็ตาม แต่ก็เป็นการมองบทสรุปและแนวคิดของเรื่องในแง่ร้ายเกินไป มากกว่าลิ ประชาชนอยู่ต่อไป จะมีความหมายจริงๆ เพราะถ้าหากว่าสตีน์เบ็คต้องการให้เต่าเปรียบเทียบกับตะกูลใจดและมุ่งให้เป็นแก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้จริง เขาเก็บไว้จะต้องใส่หนูใหญ่เข้าไปในเรื่องเช่นที่ปรากฏในเรื่อง แคนเนอร์ ไรร์ ซึ่งใช้เปรียบเทียบกับสันติภาพ และความเจริญรุ่งเรื่องจะสามารถได้มาถ้าบุคคลจะนุชารความรักและมิตรภาพ ราคาของบุคคลที่จ่ายแก่ ชุมชนก็คือความอดอยาก น้ำท่วมและการตายหง นั่นเป็นการลดความรุนแรง แต่เมื่อข้อสรุปที่ผิดพลาดของแก่นเรื่องหลักในนวนิยาย เดอะ เกรฟส์ ออฟ แรท

อย่างไรก็ตาม มีความคล้ายคลึงกันอย่างแน่นอนระหว่างเต่าและตะกูลใจด เป็นที่แน่นอนว่าเต่าหันหัวไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เช่นเดียวกับตะกูลใจด และทางหลวงก็นับว่าเป็นอุปสรรคที่น่ากลัวของทั้งเต่าและตะกูลใจด นอกจากนี้ ยังพบว่าการบรรทุกอันหนักอึ้ง เป็นการเดินทางตามปกติของเต่า แต่ก็อาจพิจารณาได้ว่ามีความแตกต่างในเรื่องความหมายอยู่บ้างระหว่างเต่ากับตะกูลใจด กล่าวคือ มีสัญชาตญาณในเรื่องวัฒนธรรม และทิศทางการเดินทาง เช่น มันจะหันออกด้านข้างโดยไม่มีเหตุผล ผู้คนไม่อาจรู้ได้ว่าเต่าจะไป

ทางไหนกันแน่ หรือมันดั้งใจจะทำอะไรเมื่อไปถึงที่นั่นได้ แต่ก็เชื่อได้ว่ามันจะไปที่นั่นพร้อมกับทำในสิ่งที่สัญชาตญาณสั่งให้มันทำ

ในทำงานเดียวกัน ตระกูลใจดี มุ่งหน้าไปพิธิตะวันตกเฉียงใต้ตาม สภาพแวดล้อมที่อยู่เหนือการ ควบคุม แรกที่เดียวพวกเขามาไม่ ต้องการเคลื่อนย้ายไปไหนเลย และ มีแต่ความคิดถึงบ้าน คือฟาร์มที่ โอลด์ไฮม่า ที่เขาจำใจจากมา มี เพียงการมองโลกในแง่เพียงอย่างเดียวที่นักสถานการณ์ในตอนจบ ของพวกเข้าให้เข้ากับความหวังใน อนาคตด้วยความสำเร็จที่เป็นรูป ธรรม แต่ก็มีความแตกต่างที่สำคัญ ระหว่างเต่าและตระกูลใจดีกว่ากัน ขณะที่ฝ่ายหนึ่งมีบทบาทของความ อุดมสมบูรณ์ด้วยชีวิตที่หลับไหลรอ เวลาที่จะถูกขับไล่กระเจิดกระเจิงไป ชีวิตที่ไร้ชา ชาร์น ครอบครองอยู่ กคลอดก่อนกำหนดและตายก่อน คลอด ตระกูลใจดีจำนวน 12 คน ใน สามช่วงอายุคน (ถ้าันบทราบที่ไม่ได้ เกิดด้วยกันเป็น 13 คน) ออกเดิน ทางครั้งแรก รอดชีวิต 10 คนและมี หกคนเท่านั้นที่ได้อยู่ด้วยกันใน ตอนจบ

อย่างไรก็ดี ถ้ามีคริพิจารณา เนื้อความต่อมาในนานินัย ที่ กล่าวพาดพิงถึงเต่า จะพบว่าความ แตกต่างระหว่างแรงผลักดันด้าน บวกของนิทานเปรียบเทียบกับแรง ผลักดันด้านลบของการบรรยาย สามารถมองเห็นได้ด้วยเจนี้น จาก บทบาทของตัวละครสองตัว คือ ทอม ใจดี และจิม เคซี่ ตัวละครสองตัวนี้

จะช่วยขยายความหมายของเต่าเป็นอย่างดี

กล่าวคือทอมจับเต่าและนำตัวไปด้วยพักหนึ่ง โดยมุ่งหน้าไปทางพิศตะวันออกเฉียงเหนือ ตรงกันข้าม กับพิศทางที่เต่าตั้งใจจะไปและพร้อมนำลึงคูป่าร่างของเค ซึ่งว่ามีลักษณะเหมือนเต่า คือ “มีหัวยาว ร่างกระดูก ผิว หนา และลำคอเป็นเส้นๆ เป็นมัดกล้ามเหมือนกับก้าน ผักตระกูลคืนช้าย ลูกตาใบปุ่นยี่นกลนอกราก มีเปลือก ตายดีปักลุมอยู่” เขาจึงถูกตัดสินให้มีลักษณะเหมือน สัตว์เลือยคลาน ทั้งทอม และเคซี่ จึงเป็นผู้ช่วยขยาย ความหมายของเต่าได้อย่างเหมาะสม ในจำนวนผู้คน จำนวน 13 คน ที่เดินทางจากยัดสันไปพิธิตะวันตก ทั้งสองคนมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับเต่า แต่การเปรียบ เทียบนี้ก็มีข้อจำกัด คือเต่ารอดชีวิตจากการเผชิญหน้า กับการกดดันอันเหลือร้าย ซึ่งในความเป็นจริงรถบรรทุก หัก หลบไม่ทันมันบนทางหลวงก็เป็นการช่วยการข้ามถนนที่ มีอันตราย เดซี่ไม่มีเครื่องกันศีรษะที่เข้าสามารถยืดหยัดได้ เข้าถูกหัวหน้าผู้ชุมนุมประท้วงที่ทุ่งเลี้ยงสัตว์สูบ愕ร์ fad ด้วยด้ามอีเตอร์เข้าที่ศีรษะ ขณะที่ทอมรอดชีวิตจาก เหตุการณ์นี้อย่างหวุดหวิด ในเนื้อหาซึ่งว่าเต่าจะรอด ชีวิต เพราะว่ามันใช้พลังงานทั้งหมดของมันเพื่อความ สนใจตัวเอง แต่เคซี่ด้วยเพราะเข้าคุกพิศพลังงานของเข้า เพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

ความแตกต่างระหว่างความสนใจตนเองและการ เห็นแก่นุชชยชาติยังพอดีในหากอื่นๆ ซึ่งแกรมพาเป็น ผู้ช่วยขยายความหมายของเต่าเพิ่มเติม คือจากที่ มดแดงเกาะที่คอเธอ และขณะที่เธอถึงเจ้ามดแดงออก จากกระดองของเต่า จังหวะเดียวกับที่เจ้าเต่าก์ ร้อง อย่างใหญ่หูนและได้ผล ตัวแกรมพาก็ไม่สามารถทำ อะไรมากกว่าเกาที่แพลตอกที่บินไปหน้าเท่านั้น เป็น ที่ชัดเจนว่า การที่ มา ใจดี ขึ้มด้วยน้ำหัวแม่มือและ น้ำร้อนในหืนก็ถึงการกระทำของเต่า

นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงสัตว์อื่นๆ ในนานินัย เรื่องนี้ คือ สัตว์ที่สามารถรอดชีวิตจากอันตรายที่เกิด จากเครื่องจักร แมวที่บ้านของตระกูลใจดี กลายเป็น สัตว์ที่ดุนี้น และยังคงอยู่ที่ฟาร์มเดิม เต่าได้รับความช่วย เหลือรอดจากการรถบรรทุกที่คันขับพวยามจะมีมน จาก นั้นก็เป็นอิสระที่จะเดินทางไปเคลิฟอร์เนีย ขณะที่

JOHN STEINBECK EAST OF EDEN

มนุษย์อย่างมูเลย์ เกรฟส์ อาจจะยังคงอยู่เหมือนเมรบ้าน ก็ไม่ปรากฏว่ามีตัวละครใดที่จะมีพฤติกรรมสืบสืบไปในทางทรหดได้อย่างที่เตาเป็นอยู่ ถ้าจะมีตัวละครในนวนิยายที่รอดชีวิตและใช้ชีวิตที่เหลืออยู่เพื่อตัวเอง ตัวละครตัวนั้นน่าจะได้แก่ อัล ใจด แต่ อัล ใจด ก็ตั้งใจที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตด้วยการแยกตัวออกจากครอบครองของครอบครัว เขามีเงินสมากมากเดียวของครอบครัว ที่เหลืออยู่และสามารถขึ้นรถบรรทุกได้และได้ทำงานตามที่ไฟฟันในโรงช่องรถ อาจกล่าวได้ว่าเขารอดชีวิตได้ด้วยการเชื่อมโยงสองด้านของการเป็นเจ้าของและจัดการกับเครื่องจักรด้วยการปฏิบัติใหม่กับ

คนที่นำไปและพฤติกรรมของเด่า

อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครปฏิเสธว่าแก่นเรื่องศูนย์กลางของนวนิยาย เช่นที่นักวิจารณ์ผู้มีชื่อเสียงกลุ่มนี้ให้ความเห็นว่าอยู่ที่ “การเรียนรู้ของตระกูลใจด” แต่แก่นเรื่องนี้ก็มีความขัดแย้งอย่างมีนัยสำคัญต่อการเปรียบเทียบกับเด่า ซึ่งแสดงถึงความเป็นเอกตภาพตามธรรมชาติที่ชัดเจนที่สุด เป็นไปได้ว่าการที่สไตล์เบ็ค กล่าวถึงเด่าในบทแทรกนั้น เข้าตั้งใจให้เป็นแก่นเรื่องแฟ้มมากกว่าเป็นนิทานเปรียบเทียบ ดังปรากฏในข้อความที่เอ็ดมันด์ วิลสัน (Edmund Wilson) ให้ความเห็นว่า “ความเป็นอยู่ของตระกูลใจดเกือบอยู่ในระดับเดียวกับสัตว์” การมุ่งหน้าไปแคลิฟอร์เนียก็คือการเป็นเพื่อน และเสียดสีถึงสัตว์ แมลง และนกนั้นเอง รวมถึงทุรศนะที่ชัดเจนของเข่าต่อสัญชาตญาณทางเพศ ความaty และหน้าที่ตามธรรมชาติของร่างกาย ดังนั้น เรายังอาจสรุปได้ว่าความขัดแย้งของการแสดงออก มีเชือยุ่นที่การควบคุมข้อมูลของสไตล์เบ็ค แต่อยู่ที่ความประณานาอย่างแรงกล้าในการใช้ปรัชญาที่เข้ากันไม่ได้ของเข่าต่างหาก เช่น ความรู้สึกเห็นใจในลักษณะมิวนิสต์ ก็เข้ากันไม่ได้กับลักษณะเจกบุคคลนิยม ของ เจฟเฟอร์สัน รวมทั้งความเชื่อส่วนตัวของเข่าใน “ประชาธิชน” และความไม่เชื่อในความทัดเทียมกันขององค์การ ล้วนเป็นความขัดแย้งของการแสดงออกทั้งสิ้น และนี่คือสิ่งที่นำเราสู่คำถามเกี่ยวกับความสำเร็จของชาติสุป ในงานฯ ฉากซึ่งเสนอภาพทางนาฏกรรมที่ให้ตระกูลใจดอยู่ในกับดัก ทีโอดอร์ พอลล็อก (Theodore Pollock) ได้ยังว่า ฉากนี้ทำให้การดำเนินแก่นเรื่องจากจุดเริ่มต้นแห่งความแห้งแล้ง ไร้พิชผล นำไปสู่การเปิดเรื่องที่อุดมสมบูรณ์หรือการสร้างผลผลิตใหม่ แต่เบิร์นส์เสนอว่ากรณีนี้เป็นความตรงกันข้ามอย่างขัดแย้ง การมีฝันมิใช่เพียงทำให้ความแห้งแล้งหมดสิ้นไปเท่านั้น แต่ยังเกิดน้ำท่วมทำลายชีวิตผู้คนได้ด้วย เพราะนี่มิใช่ฝันอ่อนๆ ในฤดูใบไม้ผลิ แต่เป็นฝันแห่งใหญ่ และหลังจากนั้นธรรมชาติก็เขียวชิดด้วยปีเริ่มต้นใหม่ ตระกูลใจด จะว่างงานทั้งสามเดือน นอกจากนี้ ขณะที่โรซา ชาร์น พยาบาลชายชาวอาเจ้าทำให้น้ำทึ่งถึงความรักของมนุษย์ ในภาระภารณ์ที่ไม่เป็นใจได้เช่นกัน

เบิร์นส์ แสดงทุรศนะด้วยการเปรียบเทียบกับ

ตอนจบในนวนิยายเรื่อง **ไลต์ อิน ออคัส** (Light in August) ของ วิลเลียม ไฟล์กเนอร์ ซึ่งมี สัญลักษณ์ที่ได้จากการเกิดใหม่ของเด็กที่เกิดจากลินา โกรฟ และใจ คริสต์มาส โดยมีความหมายว่า คนรุ่นใหม่อาจเกิดจากความผิดพลาด ความใจง่าย และความใจอ่อนของคนรุ่นเก่า ในเรื่อง เดอะ เกรพส์ ออฟ แรท ก็เข่นกัน สัญลักษณ์รูปแม่พระมาdonนาหัวกลับซึ่งให้เห็นถึงข้อยืนยันเช่นนั้น แม้มีการช่วยเหลือชีวิตเต่าแต่ไม่มีการเกิดใหม่ และเป็นที่น่าสังเกตว่าคนในช่วงอายุแรกและช่วงอายุที่สืถาย Hammond แต่คนในช่วงอายุที่รอดเหลืออยู่ก็ถูกสิ่งแวดล้อมปัจจุบันดักอยู่

การปิดเรื่องของ เดอะ เกรพส์ ออฟ แรท ทำหน้าที่เติมที่ เช่นเดียวกับเรื่อง ชักเคิลเบอร์ พินน์ ของマーก ท wen ในฐานะผู้อ่าน เราอาจให้ความสนใจในประโยชน์สุคัญท้ายเพียงสองสามบรรทัด แต่ถ้าพิจารณาถึงความสัมพันธ์ของการปิดเรื่องกับเนื้อหาทั้งหมดของเรื่อง เราอาจจะเห็นข้อยืนยันที่บางเบาเคลือบบังเหตุผลที่อาจจะไม่เครื่องหมายเหตุสมผลเท่าที่ควรนัก (Stuart L.Burns. 1982:100-104)

บทสรุป

นวนิยายเรื่อง เดอะ เกรพส์ ออฟ แรท หรือ พลพวงแห่งความคับแค้น ของ จอร์น สไตน์เบิค ซึ่งพิมพ์เผยแพร่เมื่อปี 1939 และได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณคดี เมื่อปี 1962 เป็นนวนิยายประท้วง

สังคมหรือวรรณกรรมกรรมาชีพ เป็นเรื่องราวการต่อสู้ของผู้ยังดิบที่หนีความแห้งแล้งของมลรัฐโคลาโอม่า ไปยังดินแดนแห่งความอุดมสมบูรณ์ของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย

เนื่องจากจอห์น สไตน์เบิคเป็นชาวแคลิฟอร์เนียในแบบหุบเขาชาลีนส์และแหล่งมอนเตอร์เรย์ ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแรงโน้มถ่วงแคลิฟอร์เนีย นวนิยายเรื่องนี้จึงใช้จากและบรรยายกาศของบ้านเกิดเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับในนวนิยายอีกหลายเรื่อง

บทความของฟรีแมน แซมป์นีย์ กล่าวถึงบริเวณที่เป็นหุบเขาชาลีนส์ และมอนเตอร์เรย์ว่าสไตน์เบิคใช้เป็นชาติและบรรยายกาศของนวนิยายเรื่องนี้อย่างไรบ้าง และเนื่องด้วย สไตน์เบิค เยือนนวนิยายเรื่องนี้อย่างสมจริงไม่ใช่เป็นจินตนาการ การสร้างบทบาทและบุคลิกลักษณะนิสัยตัวละครตลอดจนประสบการณ์ จริงเกี่ยวกับผู้อพยพ ทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะก้าวกระหว่างนวนิยาย กับเอกสารทางสังคม และเพราความมีชีวิตรสึ่งของนวนิยาย เป็นเหตุให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์และการตรวจสอบเกี่ยวกับข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ปรากฏในนวนิยาย ทั้งในรูปของการอภิปรายถกเถียงและบทความ บทวิเคราะห์วิจารณ์ต่างๆ ผู้เขียนนวนิยายเองก็ถึงกับมีจดหมายและบทความชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อมูลที่มีการถกเถียงกัน ดัง

ปรากฏในบทความของปีเตอร์ ลิสกา ที่กล่าวถึงการวิพากษ์วิจารณ์ของบรรดาคนกวิชาการและนักวรรณกรรม วิจารณ์หลายคน รวมทั้งการเปรียบเทียบเทคนิคการเขียนของสตีนเบ็ค กับตอลลสตอลด้วย

ประเด็นการถกเถียงและวิพากษ์วิจารณ์อีกประเด็นหนึ่ง คือ การใช้สัญลักษณ์ผู้นั้นและเด่า โดยเฉพาะการใช้สัญลักษณ์เด่าและเปรียบเทียบกับตรรกะจิต ซึ่งเป็นตัวละครสำคัญในเรื่อง มีปรากฏในบทความของสจวต แอล. เบิร์น ด้วย

บทความของลิสกาถึงในเรื่องสร้างและเนื้อหาของนานินาย เรื่อง ผลพวงแห่งความคับแค้น ว่า

มีสามภาค คือเนื้อหาเกี่ยวกับความแห้งแล้งที่โคลาโอม่า การเดินทางของพยพของตรรกะจิต และการเผชิญโชคที่แคลิฟอร์เนีย โครงเรื่องนี้อาจได้ต้นเค้าจากคัมภีร์ใบเบิล คัมภีร์เก่า เนื่องจากเนื้อหาสามภาคของนานินายตรงกับเนื้อหาในคัมภีร์ใบเบิล คือการกดขี่ในอียิปต์ การอพยพของชาวอียิปต์ (ออกจากการอียิปต์) และการพักรแรมในแผ่นดินของแคนาน แม้แต่ชื่อเรื่องนวนิยายก็ได้จากคัมภีร์ ซึ่งสตีนเบ็คใช้อุ่นเป็นสัญลักษณ์แทนความอุดมสมบูรณ์ ขณะที่บุพเพศุภะของสจวต แอล. เบิร์น ถูกกล่าวถึง บทบาทของเด่าที่คล้ายกับการผสมภัยของตรรกะจิต มีการวิเคราะห์ที่ศึกษาทางการเดินทาง และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกับเด่า การเปรียบเทียบบุคลิกลักษณะของตัวละครกับรูปร่างลักษณะของเด่า เปรียบเทียบตอนจบของ ผลพวงแห่งความคับแค้น กับตอนจบของนานินายเรื่อง ไลต์ อิน ออคัส ของวิลเลียม โฟล์กเนอร์ นักเขียนชาวอเมริกันรางวัลโนเบลอีกคนหนึ่ง

บรรณานุกรม

ชาญวิทย์ เกษตรคิริ, “นำที่ยกบ้านเกิดของ จอห์น สตีนเบ็ค” โลกหนังสือ, 3(3) ธันวาคม 2522.

อนันต์ชัย เลาหะพันธุ. “The Grapes of Wrath กับความสำเร็จ ของ จอห์น สตีนเบ็ค” โลกหนังสือ, 6(8) พฤษภาคม 2526.

Burns, Stuart L. “The Turtle or Gopher : Another Look at the Ending of the Grapes of Wrath” in Twentieth Century Interpretations the Grapes of Wrath : A Collection of Critical Essays. Edited by Robert Con Davis. New Jersey: Prentice-Hall, Inc, Englewood Cliffs, 1982.

Champney, Freeman. “John Steinbeck, Californian”. in Steinbeck : A Collection of Critical Essays. Edited by Robert Murray Davis . New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1972.

Davis, Robert Con. “Introduction.” in Twentieth Century Interpretations the Grapes of Wrath : A Collection of Critical Essays. Edited by Robert Con Davis. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1982.

Lisca, Peter. “The Grapes of Wrath”. in Steinbeck: A Collection of Critical Essays. Edited by Robert Murray Davis. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1972.

Merriam-Webster's Encyclopedia of Literature. Massachusetts: Merriam-Webster, Incorporated, Publishers Springfield, 1995.